

“Sağlıkta dönüşüm programının şiddet olaylarını çok arttırdığını biliyoruz”

Ankara Tabip Odası Başkanı Vedat Bulut ile son dönemde sağlık emekçilerini hedef alan şiddet ve saldırılar üzerine konuştuk.

Sağlık Bakanlığı'nın sağlıkta dönüşüm programı ile şiddet olaylarını çok arttırdığını biliyoruz. Söylemler de burada çok önemli. Örneğin son dönemde “süper doktorlara süper maaş” diye bir şeyi gündeme getirdiler. Süper doktorlara 200 bin lira maaş ödeyecekleri söylemi kamuoyunda sanki bütün doktor-

lar 200 bin lira alacakmış gibi bir algı yaratıyor. Bu beklentiyi de arttırıyor, yani kapitalist sistemin neo-liberal dönüşümü doktorlardan hastaların beklentisini de arttırıyor. Bu beklentiyi karşılayamayınca gerek süre olarak, gerek muayene olarak, gerekse hastane koşulları olarak şiddet olgusu artıyor. **S.6**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 29
27 Temmuz 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

**Krizin faturasını
reddedelim!**

**Haklarımız, geleceğimiz
ve emeğimiz için
mücadeleye!**



Kriz bu kez Erdoğan'ı teğet geçmeyecek

Hakları için birleşmiş işçi sınıfı sahneye çıktığında bu koyu karanlık yerini aydınlık günlerin doğacağına olan güçlü bir umuda bırakacaktır.



Düzen muhalefetinin sefaleti

Erdoğan'ın izin verdiği ölçüde muhalefet yapan/yapacak olan bu düzen partilerinin esasta kitlelere söyleyecek yeni bir şeyi de yoktur.



Maduro hangi sulara kulaç atıyor?

Maduro'nun ABD'ye karşı direnirken Amerikancı bir rejimden medet umması, hüsrarla sonuçlanmaya mahkum bir beklentidir.

Kriz ve devrimci mücadelenin sorunları

s.12

Macron'un Fransa'yı sürüklediği karanlık ve sınıf mücadelesi

s.18

Krizin faturasını reddedelim;

Haklarımız, geleceğimiz ve emeğimiz için mücadeleye!

Günümüz Türkiye'sinde işçi sınıfı ve emekçiler ağır ve yıpratıcı çalışma koşulları içerisinde adeta cehennemi yaşıyor. İşçi sınıfının neredeyse tamamı açlık sınırında ücretlerle çalıştırılıyor. İşsizlik, yoksulluk, geleceksizlik ve güvencesizlik ortamı ise toplumun büyük bir kesimini kuşatmış durumda.

Gelinen yerde tüm bunlara Türkiye kapitalizminin yaşadığı ekonomik krizin ağır yükünü de eklemek gerekecek. Zira, sermaye ve onun demir yumruğu olarak hareket eden Erdoğan yönetimi, krizin acı ve ağır faturasını işçilere ve emekçilere ödetmek için her yol ve yöntemi deneyecektir. Orta Vadeli Program (OVP) adı altında gündeme getirilen uygulamalar ve TÜSİAD tarafından sık sık dillendirilen "yapısal reform paketleri" tam da krizin faturasını emekçilere kesmeyi hedefleyen bir dizi saldırı içerisinde barındırıyor. Sermaye lehine işgücü maliyetlerinin düşürülmesi, mesleki eğitim adı altında çocuk ve genç emeğinin üretim sürecine katılması, özelleştirmelere aralıksız devam edilmesi, kıdem tazminatı gibi işçi sınıfının elinde kalan son hak kırıntılarının ortadan kaldırılması söz konusu "yapısal reformların" öne çıkan başlıklarını oluşturuyor. Kriz koşullarının ağırlaşması durumunda ise, tüm bunlara işten atma saldırıları, çalışma saatlerinin uzatılması, ücretlerin daha da erimesi vb. eklenecektir.

Sermaye tarafından "istikrar" söylemi ile kodlanan bu sürecin, işçi ve emekçiler içerisinde sosyal sorunları derinleştireceği ise açık. Emek ile sermaye arasında çelişkilerin keskinleşeceği bu dönem içerisinde; sosyal sorunlar ekseninde mücadele dinamiklerinin olgunlaşacağı, sömürüyü dizginlemeye dönük emeğin korunması kapsamında taleplerin işçi ve emekçiler içerisinde daha geniş bir karşılık bulacağını söylemek yanlış olmayacaktır. Sınıf devrimcileri şimdiden bu sürece yanıt verecek bir çaba ve koymulanış içerisinde olmalıdır.

Bu çabanın ilk halkasını emekçiler



işçisinde "Krizin faturası kapitalistlere!" çağrısını yükseltmek, emeğin korunması kapsamında talepleri sınıf içerisinde yaymak, bu temel üzerinden ortaya çıkacak duyarlılık alanlarını birer mücadele mevsimine dönüştürmek oluşturuyor. TKİP Merkez Yayın Organı EKİM'in Mart 2001 tarihli sayısında, kriz karşısında devrimci sorumlulukların altını çizen baş yazısında TKİP programı işaret edilerek şunlar ifade ediliyor: "Programımız sorunların kaynağını ve temel çözümünü vermekle yetinmemektedir. Saptanan temel devrimci hedefe bir anda ulaşamayacağının açık bilinciyle, devrimci teorik ve stratejik konumunu ve bakış açısını, bu temel hedefe zaman içerisinde ulaşmayı kolaylaştıracak ve olanaklı kılacak devrimci bir taktik hatla da birleştirmektedir. Programımızın 'Acil Demokratik ve Sosyal İstemler' ile 'Emeğin Korunması'na ayrılmış bölümleri de işte bu işlevi görmektedir, bu amaca yöneliktir.."

Krizin bugünkü yıkıcı etkileri ve sermayenin onu izleyen saldırıları karşısında, teorik ve stratejik bölümleriyle organik bir bütünlük içerisinde kavranmak kaydıyla, programımızın taktik bölümleri işçi sınıfının ve emekçilerin elinde gerçek birer silahtır. Bu bölümler, partimizin şu günlerde yükselttiği 'Krizin faturası kapitalistlere!' şiarının somutlanmış bir çerçevesini de vermektedir. Burada tek bir istem gösterilemez ki, krizin yıkıcı etkileri ve IMF'nin yeni saldırı programı karşısında, işçi sınıfının ve emekçilerin bugünkü can alıcı istemlerine ve çıkarlarına denk

düşmüyorsa olsun. İş gününden vergi soruna, asgari ücretten parasız eğitim ve sağlığa kadar bu böyle. Aynı şekilde, dış borçların iptalinden temel demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması istemi kadar bu böyle."

Krizin ve onun yarattığı ağır sorunların gerisinde yer alan kapitalist sistem gerçeğini her yönüyle ve boyutuyla işçi ve emekçilere anlatmak, kriz koşullarında yürütülecek siyasal çalışmanın bir diğer kritik halkasını oluşturuyor. Bu görev hakkıyla yerine getirilemez ise, taktik mücadele alanında ne kadar mesafe alınırsa alınsın sınıf hareketini devrimcileştirmek ve nihai hedef ekseninde birleştirip harekete geçirmek mümkün olmayacaktır.

Bu bağlamda, aynı baş yazının diğer bir bölümünde kriz üzerinden işçi ve emekçilere anlatılması gereken gerçekler şu sözlerle özetlenmektedir: "İşbirliği teknelci burjuvazinin sınıf egemenliği, bu egemenlikten ayrı düşünülemeyecek olan emperyalizme kölece bağımlılık, yapısal krizlerin, bu krizlerin ürettiği sonuçlar, bu faturaların, bu faturaların işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında yarattığı ağır yıkımların temelindeki gerçek nedeni ve dolayısıyla sorumlusudur. Birbirini izleyen krizlerle iflası belgelenen tam da Türkiye kapitalizmi, onun sınıfsal-siyasal düzenidir. Bu sınıf egemenliği sistemi yıkılmadıkça ve onun dayandığı emperyalist kölelik zincirleri parçalanmadıkça, krizler ve emekçilere ödetilen faturalar birbirini izleyecektir. Bunun emekçilerin

yaşamında ağır yıkımlara dönüşmesi ise, ancak sınıf mücadelesinin gücüyle şu veya bu ölçüde sınırlanabilecektir, fakat her halükarda ortadan kaldırılamayacaktır."

Azgın sömürü koşulları karşısında bunalan, sosyal sorunları her geçen gün derinleşen işçi ve emekçiler içerisinde hoşnutsuzluğun gün be gün büyüdüğü açık. Bireysel anlamda çıkışsızlığın örneği olan intihar girişimleri, fabrikalarda yaşanan tekil örgütlenme deneyimleri ve direnişler bu gerçeğin güncel verileri. Önümüzdeki dönemin daha büyük patlamalara gebe olduğunu söylemek ise yanlış olmayacaktır.

Burjuvazi ve onun demir yumruğu Erdoğan yönetimi de bu öngörü ile hareket ediyor, hazırlıklarını buna göre yapıyor. 2015'te patlak veren metal hareketinin hemen öncesinde "işçi eylemleri radikalleşiyor" tespiti yapan AKP iktidarı sert sınıf mücadelelerine dönük nasıl hazırlandığını OHAL döneminde devreye soktuğu grev yasaklarıyla, hak arama eylemlerinde estirdiği polis terörüyle, temel hak ve özgürlüklerin hiçe sayılmasıyla göstermiş oldu. Bugün ise faşist tek adam rejimi ile bu uygulamaları kurum-sallaştırmış durumda.

Verili koşullar krizin faturasını ödemeyi reddeden, sokağa çıkan ve mücadeleye atılan sınıf bölüklerinin sert bir döneme hazırlanması gerektiğini gözler önüne seriyor. Dahası, ekonomik-sosyal talepler için verilecek mücadelenin grev yasaklarına, söz, basın, eylem ve örgütlenme özgürlüğünü ortadan kaldıran uygulamalara ve her türden gerici-faşist saldırıya karşı verilecek mücadele ile birleştirilmesini zorunlu kılıyor. Gelişmelere bu geniş perspektif üzerinden bakmak, günün görevlerine devrimci programın taktik yaklaşımları üzerinden sarılmak ve güçlü fırtınalara hazırlanmak ise ertelenemez bir görev olarak önümüzde duruyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/29 * 27 Temmuz 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kriz bu kez Erdoğan'ı teğet geçmeyecek

OHAL uygulamaları, devreye sokulan yeni kanuni düzenlemelerle daha da kalıcı hale getirildi. KHK'ların yerini alan CK'lar, valilere tanınan sınırsız yetkiler, tek adama bağlanan tüm devlet yönetimi gelecek sürecin nasıl geçeceğinin göstergesidir. Yaşananlar fazlasıyla 12 Eylül askeri faşist darbesine benzemektedir. Tıpkı yerini sözde sivil hükümetlere bırakan 12 Eylül hukuku gibi Erdoğan da sermayenin ihtiyaçları ile örtüşecek şekilde kendi hukukunu yaratmaktadır.

Oysa "yeni rejim" için "inlerine girilen" "FETÖ"cular artık bir tehdit değildir. Erdoğan istediğini elde etmiş, tüm yetkileri elinde toplamıştır. Kendisine "muhalefet" eden düzen partilerini bile bertaraf etmiş, hatta kendi içlerinde kriz yaşamalarına neden olmuştur. Verdiği direktiflerle ülkeyi istediği gibi yönetebilmektedir. Fakat kendisini onaylattığı "seçim demokrasisini" sendikalara, odalara, meslek gruplarına hak görmemektedir. Fakat tüm bunlara rağmen hiçbir siyasal sorun çözemediği gibi şimdi bir başka önemli sorunla yüz yüze gelmişlerdir; ekonomik kriz! Bu, Türkiye'de yeni sosyal patlamalar, toplumsal mücadeleler, kitlesel işçi direnişleri demektir. Erdoğan'ın yaklaşan bu büyük tehlikeye karşı tek bir çözümü vardır. Faşist baskı ve zorbalık!

Tüm göstergeler büyük bir ekonomik krizi işaret etmektedir. Hazıra dağ dayanmamış, sıcak para akışının musluğu kesilmiş, buna bir de kapitalist sistemin



yapısal krizi eklenmiştir. Türk lirasının dolar ve avro karşısında günden güne erimesi karşısında ne dolar bozdurma kampanyaları düzenleyebilmekte ne de emekçilere yastık altındakileri çıkarın diyebilmektedirler. Bu onların çaresizliğini göstermektedir.

Alım gücü düşen işçi ve emekçiler yoksullaştıkça tepkileri artacak, işten çıkarmalar yaygınlaştıkça buna karşı direnme eğilimi daha da güçlenecektir. On milyonlar yaşadıklarının tek sorumlusu olarak her şeye el atan tek adamı görecektir. Erdoğan, sermayenin "demir yumruğu" olarak üstlendiği görevle, yönetimine el koyduğu Türkiye A.Ş.'nin patronu olarak toplumun karşısına çıkıp yaşanan gelişmeler üzerinden türlü gerekçeler sunamayacaktır. Zira artık

onun elini tutan kimse yoktur. Ancak bu "şirket" ve onun patronu yüzünden işsiz kalan, içinden çıkılmaz koyu bir karanlığa itilen emekçiler kendi çözümlerini üreteceklerdir.

İŞÇİ SINIFINI SAHNEYE DAVET EDİYORLAR

Bu gelişmelerin işçi sınıfını, krizden en çok etkilenecek toplumsal kesimi mücadeleye sahnesine iteceğini söylemek bugünkü tablo üzerinden saf bir iyimserlik olarak algılanabilir. Fakat, kriz nedeniyle bir çırpıda işten çıkarılanların öfkesi ve gelecek kaygısı büyüyecektir. Ücretleri eriyen emekçilerin insanca çalışma ve yaşamaya yetecek ücret talebi daha bir yakıcı hal alacaktır. Her kriz döneminde olduğu gibi hayata geçecek olan ücretsiz

izin, sosyal haklardan mahrum bırakma vb. esnek çalışma modelleriyle kölelik koşulları işçi ve emekçiler içerisinde direniş eğilimini güçlendirecektir. Kıdem tazminatının fona devredilmesi gündeme geldiğinde işçi sınıfı bu kazanımlarına kimin el koymaya cüret ettiğini daha iyi göreceklerdir.

GREV HAKKI GREV YAPILARAK KAZANILACAK

Tüm bu potansiyel gelişmeler karşısında Erdoğan'ın medarı iftiharını eylem ve grev yasakları elbette yine devreye sokulacaktır. Türkiye işçi sınıfının şanlı tarihinde önemli bir ders olarak duran Greif Direnişi'nin şu yakın zamanda yeniden yargılanmak istenmesi bu yüzden sebep-siz değildir. Zira direnme hakkı baskıyla, terörle boğulmak istenmektedir. Ancak grev hakkı tıpkı dün Kavel'de, bugün Greif'te, Metal Fırtına'da olduğu gibi grev yapılarak yeniden kazanılacaktır. Hakları için birleşmiş işçi sınıfı sahneye çıktığında bu koyu karanlık yerini aydınlık günlerin doğacağına olan güçlü bir umuda bırakacaktır.

Bu elbette kendiliğinden olmayacaktır. İşçi sınıfı Erdoğan'a "sen teksin, biz milyonlarız" dediği zaman, kendi hakları ve gelecekleri için bir sınıf olarak birleştiği, krizin faturasını krizi çıkaranlara ödetmek için mücadeleye giriştiği, örgütlü bir güç olarak tarih sahnesine çıkabildiği zaman bunlar olabilecektir.

Ekonomide finansal kırılganlık kaygıları

Merkez Bankası'nın (TCMB) 24 Temmuz'da faiz artışına gitmemesi uluslararası sermayenin gündemindeydi. Karar sonrası kısa sürede dövizde yüzde 4'e yakın yükseliş olurken karar, yabancı sermaye tarafından "Merkez Bankası'nın Erdoğan'a bağımlılığına gösterge" olarak yorumlandı; yeni ekonomi yönetiminin güven tazeleme fırsatını kaybettiği vurgusu yapıldı. TÜSİAD Başkanı Bilecik ise kesintisiz büyümenin finansal riskleri arttırdığına dikkat çekti.

IMF: FİNANSAL İSTİKRAR İÇİN MERKEZ BANKASI BAĞIMSIZ OLMALI

Ekonomideki kriz eğilimi nedeniyle son dönemde Türkiye ile sıkça anılan IMF'den yapılan açıklamada finansal istikrarsızlığa dikkat çekildi. TCMB'nin

kararına ilişkin 'üstü kapalı' eleştiride bulunan IMF başekonomisti Maurice Obstfeld "Türkiye kısa vadeli dış borçlanmaya çok bağımlı. Bu yüzden Merkez Bankası'nın yurtiçinde fiyat ve finansal istikrarı sağlamak için güvenilir ve bağımsız olarak görülmesi özellikle önemli" ifadelerini kullandı.

İngiltere merkezli Financial Times gazetesinde de TCMB'nin kararıyla ilgili bir yazı yayınlandı. TCMB'nin kararının ardından TL'nin yüzde 4 değer kaybettiği hatırlatılan yazıda, Fidelity International adlı yatırım şirketinin portföy yöneticisi Paul Greed'in "Merkez Bankası'nın kararı hem büyük bir politika hatası hem

de kaçırılmış bir fırsat" görüşüne yer verildi.

Ayrıca yeni ekonomi bakanı Berat Albayrak'ın enflasyon ve büyüme vurgularının hatırlatıldığı yazıda, "Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak'ın açıklaması, Erdoğan'ın Mart ayında yapılacak yerel seçimler öncesi yüksek büyümenin devamını zorlayacağına dair kaygıları arttıracak" değerlendirmesi yapıldı.

TÜSİAD BAŞKANINDAN FİNANSAL RİSKLERE VURGU

Öte yandan TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik, "40 yaş altı 40 genç CEO" adlı araş-

tırmanın ödül töreninde yaptığı konuşmada, büyüme ve büyümenin yol açtığı finansal risklere dikkat çekti. "2009 yılından bu yana kesintisiz büyüme sağlanırken önemli ölçüde finansal riskler birikti" diyen Bilecik, enflasyonun kritik seviyeye ulaştığına değinerek şu ifadeleri kullandı:

"Bu artış kontrol edilemezse Türkiye'nin uzun vadeli borçlanma maliyetlerinin düşürülmesi mümkün olmayacağı gibi, uzun vadeli yatırım ve tasarruf davranışlarında da kalıcı bozulmalara sebep olabileceğini yetkililerle her daim paylaşıyoruz."

Bunların aşılamayacak sorunlar olmadığını öne süren Bilecik, döviz cinsinden yüklü borçların biriktiğine dikkat çekerek, kur riskinin ciddi kırılganlıklar yarattığını sözlerine ekledi.

Düzen muhalefetinin sefaleti

24 Haziran sonrasında Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi adı altında tek adam rejimi adım adım inşa edilirken, kalıcı OHAL düzenlemesiyle birlikte demokratik hak ve özgürlükler alanı da tamamen güdükleştirildi. Ancak, halen ülkede “demokrasi” var görüntüsüne ihtiyaç duydukları için işlevsizleştirilmiş olmasına rağmen, çeşitli “muhafif” partiler ile temsil edilen bir meclis var! Ülke bir şirket gibi tek elden, kararnamelerle yönetilir hale getirilirken görüntüdeki bu meclisin ise sadece düzen muhalefetinin oyun alanı olarak anlamı kaldı.

Düzen partileri seçim sonuçlarının ardından zorlama “başarı” öyküleri ileri sürmüş ama hemen sonrasında seçim yenilgilerine kılıf bulma tartışmaları öne çıkmıştı. Hem seçim öncesi kurulan ittifaka yönelik hem de her partinin kendi içinde eleştiriler gündeme gelmişti. Bu eleştirilerin özellikle CHP ve İYİ Parti’de iç krizlere vesile olduğu görülmektedir. Böylelikle tek adam rejimine muhalefet adına yapacak pek bir şeyleri kalmayanlar, kendilerine olağanüstü kurultaylar üzerinden yeni gündem bulmuş oldular.

CHP’de klikler seçim yenilgisinin faturasını bir birinin üzerine yıkmaya çalışmakta, liderlik kavgası ise İnce-Kılıçdaroğlu görüntüsüyle sürmektedir. İnce taraftarlarının imza toplamasıyla başkan ve tüzük değişikliği için olağanüstü seçimli kurultay tartışmaları gündeme getirildi. Has bir düzen partisi olarak CHP’de İnce ya da Kılıçdaroğlu’nun yer değiştirmesinin esasa ilişkin, yani CHP’nin kurulu düzenin bekçisi olma rolünde bir değişim yaratmayacağı ortadadır. Öte yandan, CHP’de süren koltuk kavgasının gerisinde ise yerel seçimlerde



kazanılacak belediyeler üzerinden, dolaşısıyla rant paylaşımından pay kapmak da vardır.

İYİ Parti’de de benzer bir tartışma başlamış, Akşener “Demirtaş’ın serbest bırakılması yönündeki açıklamaları, CHP ile kurduğu ittifak ve Muharrem İnce’ye karşı söylem geliştirmemesi” gibi nedenlerle ya da MHP kökenli bazı isimleri vekil listelerinde dışarıda bıraktığı ileri sürülerek eleştirilerin hedefi olmuştu. Kimi bu bahanelerle MHP’ye dönme sinyali verirken kimi de AKP ile birlikte çalışabilecekleri mesajını verdi. Akşener ise düzenledikleri çalıştayda istifa restinde bulunarak bir anlamda partisinde kendine olan güveni de konsolide etmiş oldu. Zira istifasını geri çekmesi için kapısı önünde nöbet tutmaya kadar işi vardılar. Öte yandan tüm il ve ilçe örgütleri adına Ağustos’ta yapılacak olağanüstü kurultayda İYİ Parti’nin yeniden ve tek adayı olarak Akşener önerilmektedir.

24 Haziran seçimlerinde parlamenter rejime geri dönme eksenini üzerinden

bir araya gelen düzen muhalefetinin bu temsilcilerinin meclisin anlamsızlaştığı bir noktada, varlık nedenlerinin de eridiği ortadadır. Tek adam rejimine geçişte ve bundan sonrasında Erdoğan’ın izin verdiği ölçüde muhalefet yapan/yapacak olan bu düzen partilerinin esasta kitlere söyleyecek yeni bir şeyi de yoktur.

Düzen muhalefetinin işçi ve emekçilerin çıkarına zerre kadar faydası yoktur, olamaz da. Aksine işçi ve emekçilerin gündemlerini işgal etmektedirler. Sermaye düzeninin demokrasi mizansenine konu mankeni olmak ve bilinçleri bulanırılan emekçilerde sahte umut odakları olmaktan öte işlevleri yoktur. Kendi işlerinde koltuk kavgaları yaşayarak ve arada bir tek adam rejimine bir iki kelam ederek işlerine devam edeceklerdir.

Sonuç olarak Erdoğan iktidarının eziz geçtiği hukukun, adaletin, demokrasinin, temel hak ve özgürlüklerin bu düzen sınırları içinde hâlâ olabileceğini göstermek işi burjuva muhalefete kalmıştır. Bu sözde muhalefet partileri, sermayenin

“demir yumruğu” tarafından yere serilmiş olmalarına rağmen hep bir sonraki raunda hazırlanmaktadır. Düzen böyle sürsün istemektedirler. Yaşananlar neticesinde çoktan havlu atması gerekenler, işçi ve emekçilerin kendi sınıfsal çıkarları ve haklı davaları için dövüşmelerini için, sürekli yenildikleri mücadelede doymamakta, ısrarla mindere çıkmaktadırlar. Esasında işçi ve emekçiler için değil, tüm bu haksızlıkların kaynağı olan ve kendi çıkarlarının da olduğu bu düzen sürsün diye mindere çıkan sahte pehlivanlardır onlar. Bilmektedirler ki asıl yenilen kendileri değil tribünlerden kendilerini alkışlattıkları yoksullardır. Böylece on milyonlarca insanın güzel günlere dair olan özlemlerinin yok olup gitmesini istemektedirler.

Ancak işçi sınıfı mücadele minderine çıktığında, kendi sınıfı için dövüşmeye başladığında, sermaye sınıfının, onun temsilcilerinin, kendisini yenilmez sanan “demir yumruklarıyla” kavgaya tutuştuğunda her şey değişecektir.

Pervin Buldan hakkında soruşturma

PKK’lilerin cenaze törenlerine katılan HDP’li 4 milletvekili hakkında soruşturma açan sermaye devleti, soruşturmalara ilişkin konuşan HDP eş genel başkanı hakkında da soruşturma başlattı.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, Van’da partisinin meclis grubunda konuşan HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan hakkında soruşturma başlattı.

HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan, söz konusu konuşmasında şunları söylemişti: “HDP’den seçilen milletvekili arkadaşlarımıza zorbalıklara dünden başladılar. 4 arkadaşımıza hızla soruşturma

açılmasını kabul etmiyoruz. Cenaze törenlerine katılmak, bizim kültürümüzde olan bir şeydir. Bu bizim en büyük görev ve sorumluluğumuzdur. İnsanların yaşamını yitirmemesi için yürüttüğümüz büyük bir mücadele var. Bu çatışmalı süreçte insanlar hayatını kaybediyorsa, insanlarımızın aileleri ile birlikte olmak bizim sorumluluğumuzdur. Bundan sonra da bunu yapacağımızı belirtmek istiyoruz. Ailelerimiz sahipsiz değildir. Mil-

letvekili arkadaşlarımız kentlerinde en ufak üzüntüye ortak olması, en büyük sorumluluğumuzdur. Yürüteceğimiz mücadeleye mutlaka önemlidir ama insanlar halen yaşamını yitiriyorsa, ailelerin yanında olmaya devam edeceğiz.”

HDP milletvekilleri Feleknaş Uca, Mehmet Rüştü Tiryaki, Remziye Tosun ve Musa Farisoğulları hakkında soruşturma başlatılmıştı.

Öte yandan, HDP İstanbul Milletve-

kili Ahmet Şık’a kürsüde yaptığı konuşma sırasında AKP’li vekiller saldırdı.

OHAL tasarısının görüşüldüğü meclis genel kurulunda Ahmet Şık AKP iktidarını teşhir eden bir konuşma yaptı. Şık’ın kürsüde konuşması devam ederken, meclis oturumunu yöneten AKP’li vekil, “hakaret” iddiasını ortaya atarak konuşmayı kesti. Bu sırada da AKP’li vekiller kürsüde bulunan Şık’ın üzerine yürüdü.

Oturuma ara verilirken, Ahmet Şık’a daha sonra da geçici olarak iki birleşimden çıkarılma cezası verildi.

Büyük Birader'in gözü üzerimizde



17 Haziran 2013 tarihinde dönemin içişleri bakanı Muharrem Güler sosyal paylaşım sitelerinde asılsız haberler yayıldığını iddia ederek şunları söylemişti: *"Sosyal paylaşım siteleriyle ilgili Emniyet Genel Müdürlüğü'müzün yürüttüğü çalışmalar var. Bu konularda ayrı yasal düzenlemelerin yapılması gerektiğini düşünüyoruz. Bu konuda Adalet Bakanlığı'mızın ilgili bakanların çalışmaları da olacak."*

Güler, bu açıklamasıyla Haziran Direnişi'nin ardından sosyal medya kullanımını sınırlamaya yönelik atılacak adımların sinyalini vermişti. Aradan çok geçmeden sosyal medya gözaltıları ve tutuklamaları başlamıştı.

24 Aralık 2016 tarihli bir haberde, İçişleri Bakanlığının son 6 ayda 3 bin 710 kişi hakkında sosyal medya paylaşımları nedeniyle soruşturma başlattığı, bin 656 kişinin tutuklandığı, bin 203 kişinin adli kontrol ile serbest bırakıldığı ve 10 bin kişi hakkında da soruşturmanın sürdüğü bilgisine yer verildi.

Bu açıklamanın bir hafta sonrasında

yeni rakamlar servis edildi. Facebook ve Twitter paylaşımları nedeniyle 68 bin 774 hesap hakkında ihbar gerçekleştiği ve kimliği tespit edilenler arasında 17 bin 862'sinin gözaltı talimatı beklediği açıklandı.

25 Temmuz 2017 tarihli bir başka haberde ise, İçişleri Bakanlığı tarafından son bir haftada 2 bin 697 sosyal medya hesabının incelediği ve bin 199 kişinin kimliğinin tespit edilip 151 kişinin gözaltına alındığı belirtildi.

Erdoğan AKP'si Efrîn işgali ile milliyetçi-şoven histeriyi güçlendirerek yaşanan ekonomik ve siyasal krizden çıkmanın hesaplarını yaparken, Efrîn paylaşımları nedeniyle 845 kişiyi gözaltına almayı ve onlarcasını tutuklamayı da ihmal etmedi.

Son günlerde çıkan haberlere göre son bir yılda takibe alınan binlerce sosyal medya hesabı için savcılıklar düğmeye basmış durumda. Uydurma gerekçeler ve olmayan delillerle birçok kişi hakkında gözaltı ve yakalama kararları çıkartılıyor, cep telefonlarına ve bilgisayarlarına el konuluyor.

Sermaye devletin bu operasyonlarla gerçekleştirmek istediği bütün bir toplumu tam itaate zorlamak, boyun eğdirmeye çalışmaktır. İktidarlarını sürdürürebilmek için toplumsal muhalefeti sindirmek isteyen Erdoğan yönetimi eylem yasakları, binlerce kişinin fişlenmesi, tutuklanması, her türlü hak arama eylemine saldırı ile sokağı bitirmeye çalışırken, sosyal medya üzerinden oluşabilecek tepkileri de bastırmanın derindedir.

Haziran Direnişi'nde süttan ağzı yananlar bugün yağurdu üfleyerek yemektedir. Biralakım sokak eylemlerini, sosyal medyadan eleştiriye dahi tahammülleri yoktur. Poliste, savcılıklarda, belediyelerde ve devletin birçok kurumu içinde oluşturdukları sosyal medya birimleri ile toplumu takip etmekte, kitleleri sosyal medya üzerinden manipüle etmeye çalışmaktadır.

Toplum öyle bir noktaya gelmiştir ki, bir adım ötesi George Orwell'in ünlü distopyası 1984'tür. Ve Büyük Birader'in gözü daha şimdiden üzerimizdedir.

R. U. KURŞUN

Gebze'de bir acayip gözaltı

Geçtiğimiz günlerde Gebze'de bir sınıf devrimcisi gözaltına alındı. Gebze merkezde takip edilerek Gebze TEM polisleri tarafından gözaltına alınan sınıf devrimcisine, hakkında yakalama kararı olduğu gerekçesiyle gözaltı işlemi yapıldı. Geceyi nezarete geçirdikten sonraki gün savcılığa götürüldü. Savcılığa götürülene kadar gözaltı nedenine dair hiçbir bilgi verilmezken, sadece "savcılıkta ifadesi alınacak ve serbest bırakılacak"

denildi.

Savcılıkta ise bir şahsın sosyal medya hesabının ele geçirildiği, kendisinin sosyal medyadan tehdit edildiği ve sayfasından MLKP propagandası yapıldığına dair şikayeti üzerine "SİBER suçlarla mücadele" kapsamında sözde yapılan araştırma ile sınıf devrimcisi hakkında yakalama kararı çıkartıldığı, henüz dosya oluşmasına rağmen hazırlık soruşturması kapsamında yakalama kararı çıkartıldığı

ortaya çıktı. Uydurma gerekçeler ve olmayan delillerle yapılan gözaltı işlemi ile sınıf devrimcisinin yanındaki bilgisayara ve iki flash belleğe inceleme gerekçesiyle el konuldu. İfade alınmasının ardından sınıf devrimcisi serbest bırakıldı.

Sermaye düzeni hiçbir delile dayanmadan ya da uydurma suçlarına uydurma delillerle "suçlu"ları bulmaktadır. Bütün bu senaryoları mücadeleyi sekteye uğratmak için yazdıkları açıktır.

'Kalıcı OHAL' tasarısı meclisten geçti!

Sermaye devletin toplumsal muhalefete yönelik baskılarına yasal kılıf oluşturmak ve OHAL düzenini kalıcılaştırmak adına hazırlanan yasa tasarısı 25 Temmuz'da meclisten geçti.

"Terörle etkin mücadele" yalanıyla sunulan tasarı, önceki günlerde maddelerin tek tek meclis genel kurulunda kabul edilmesinin ardından toplu oylamaya sunuldu.

Valiliklere OHAL yetkileri, keyfi gözaltılar, tutuklamalar, arama gibi baskı ve yasakları kalıcı hale getiren maddelerin yer aldığı 'kalıcı OHAL' tasarısı mecliste yapılan oylamada kabul edildi.

Tasarıyla birlikte kolluğa geniş bir arama ve gözaltı yetkisi verilirken Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nda da değişiklik yapıldı. Buna göre; "toplantı ile gösteri yürüyüşünün yer ve güzergahı, vatandaşların günlük yaşamını aşırı ve katlanılamaz derecede zorlaştırmayacak."

Ayrıca MİT, tamamen denetim dışında tutulmak için "Bilgi Edinme Hakkı Kanunu" kapsamı dışına çıkarılacak.

Hakkari'de 30 bölgede yasaklar

OHAL'in kalıcılaştırılması için hazırlanan yasalarla valilere olağanüstü yetkiler verilirken, Kürdistan'da var olan bu yetkiler Kürt halkına saldırı temelinde kullanılmaya devam ediliyor.

Hakkari Valiliği yine "terör" demagojisiyle Hakkari'de 30 bölge için 'özel güvenlik bölgesi' ilan edip bu bölgelere giriş çıkışı izne bağlayarak yasakladı.

Valiliğin açıklamasında "halkın can güvenliği" bahanesiyle birlikte şu ifadeler yer aldı:

"Bu tedbirler kapsamında, 2565 sayılı Askeri Yasak Bölgeler ve Güvenlik Bölgeleri Kanunu'nun 32/A maddesi gereğince; İlimiz Merkez, Çukurca, Şemdinli ve Yüksekova ilçeleri sınırlarında bulunan; (30) bölge 23 Temmuz 2018 günü saat 00:00:01'den 06 Ağustos 2018 günü saat 23:59:59'a kadar, 'Özel Güvenlik Bölgesi' ilan edilmiş olup, vatandaşlarımızın yukarıda belirtilen bölgelere izinsiz olarak girmesi yasaklanmıştır."

“Sağlıkta dönüşüm programının şiddet olaylarını çok arttırdığını biliyoruz”

Ankara Tabip Odası Başkanı Vedat Bulut ile son dönemde sağlık emekçilerini hedef alan şiddet ve saldırılar üzerine konuştuk.

- Son dönemde yaşanan sağlıkta şiddet olaylarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu sorun özellikle son birkaç hafta içerisinde birkaç saldırı peş peşe yaşanınca gündeme geldi. Normal olarak günde otuz kadar sağlıkta şiddet olgusu kayıtlara geçiyor. ATO olarak bizim de sağlıkta şiddet hattımız var. Biliyorsunuz Beyaz Kod uygulaması Sağlık Bakanlığı'nın sadece Beyaz Kod'a olan başvurularını içeriyor. Bu otuz şiddet olayı içinde fiziksel ve sözel şiddet var ama sanal şiddet yok. Örneğin sanal şiddeti sadece sosyal medya incelemelerinde doktorların hedef gösterilmesiyle görebiliyoruz. Bu şiddet olaylarında artış sadece sağlık alanında görülüyor. Dikkat ederseniz Türkiye'de kadına ve çocuğa, diğer canlı türlerine yönelik şiddette de bir artış var. Bunun temel nedeninin biz örgün ve temel eğitimdeki sorunlardan kaynaklandığını düşünüyoruz. Ancak Sağlık Bakanlığının bu konudaki uygulamaları da sağlıktaki şiddeti arttırıcı yönde düzenlemelerdir. Çünkü hekimlerin hastalarına ayırdıkları vakit çok azdır. Siz üç ila dört dakikada hekimin bir hastayı muayene etmesini isterseniz bu imkansız bir şeydir. Ancak Türkiye'de hekimlerden istenen budur. Bu uygulama Dünya Sağlık Örgütü'nün standartlarına göre reçetelemesi, muayenesi ve tetkikleriyle bera-



ber 15 ile 20 dakikanın altında olmaması gerekiyor. Sorunun bir kaynağı hastalara çok az süre ayrılması olmakla birlikte bir diğer kaynağı da Türkiye'de acil servislere kısırlanmış bir tüketici talebi yaratılmasıdır. Acil servislere gelen hasta poliklinik katkı payı ödemiyor. Bu nedenle polikliniğe gitmek yerine kendi mesaisine uygun olacak şekilde acil olmasa bile acil servise gidiyor ve triajda (hastaların dağıtıldığı yer) hangi kliniğe gideceklerse bunun burada yürütülmesi ve işlemlerinin yapılması nedeniyle acil servislere bir yığılma oluyor. Herkes kendi hastasının acil olduğu kanaatinde olunca hekime

baskı uyguluyor.

Bu sadece hekimleri de ilgilendirmiyor. Dikkat ederseniz tüm sağlık çalışanlarını ilgilendiren bir şiddet var ortada. Güvenlik görevlileri, hemşireler ve ebeler tüm servislere bütün sağlık çalışanları şiddet olgusuyla karşı karşıya. Bu sadece hekimin başına geldiğinde medyada söz konusu oluyor. Ama tüm sağlık çalışanları bir şekilde şiddete maruz kalıyor. Bunlar fiziksel şiddete uğramadığı sürece çok da önem arzetmiyor ancak sözlü şiddetin ve tehdidin özellikle yaşamın tehdit edilmesi durumlarında hekimlerin ve sağlık çalışanlarının psikolojileri bozulduğu için

diğer hastalarıyla da ilgilenmelerinde bir kısır döngü yaratılıyor. Örnek verecek olursak, Urfa'da şiddete uğrayan hekim üç gün görevinden geri çekildi, yoğun bakımda yattı ve sonra tedavisi normal klinikte sürdü ve taburcu edildi. Bu dönem içerisinde onun ilgilenemediği hastalar diğer doktorların üzerine bir yük oluyor. Bu durum, şiddeti uygulayanların aslında kendilerine sağlık sunanları tam olarak algılayamadığı manasına geliyor. Kendileri hak arayışında olduklarını söyleseler de aslında diğer hastaların haklarına ön yargılı şekilde müdahale etmiş oluyorlar. Sağlık Bakanlığının sağlıkta dönüşüm programı ile şiddet olaylarını çok arttırdığını biliyoruz. Söylemler de burada çok önemli. Örneğin son dönemde “süper doktorlara süper maaş” diye bir şeyi gündeme getirdiler. Süper doktorlara 200 bin lira maaş ödeyecekleri söylemi kamuoyunda sanki bütün doktorlar 200 bin lira alacakmış gibi bir algı yaratıyor. Bu beklentiyi de arttırıyor, yani kapitalist sistemin neo-liberal dönüşümü doktorlardan hastaların beklentisini de arttırıyor. Bu beklentiyi karşılayamayınca gerek süre olarak, gerek muayene olarak, gerekse hastane koşulları olarak şiddet olgusu artıyor.

- AKP iktidarının bu sorunu çözmek için gündeme getirdiği önlemler yaşa-

Sağlık emekçilerine yönelik şiddet durmuyor

Sağlıkta yıkım politikalarının sonucu olarak sağlık emekçilerinin maruz kaldığı saldırılar durmuyor.

İstanbul Bezmiâlem Vakıf Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde bir kişi kadın doktora saldırdı. Hastanenin çocuk bölümünde, kadın doktor bir çocuğu muayene ettiği sırada, bir kişi çocuğunun hasta olduğunu söyleyip içeri girdi. Kadın doktor, muayenesi bitince şahsın çocuğuyla ilgileceğini söyleyince, şahıs doktoru tehdit etti ve tek-

meyle saldırdı.

“Kafasına sıkacaksın bunların” şeklinde bağırarak saldırgan, 5 güvenlik görevlisi ve bir polis tarafından kelepçelenmediği sırada “O doktoru öldüreceğim” diye bağırıldı.

Konya Necmettin Erbakan Üniversitesi Meram Tıp Fakültesi Hastanesi'nde ise bir hasta durumu kötüleşince yoğun bakıma kaldırıldı. Burada yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Ölüm haberini alan hasta yakını servisin

otomatik kapısını ve kapının yanındaki telefonu kırdı.

Birisi hamile dört doktora hakaret eden hasta yakını, doktorlara saldırmaya çalışırken araya giren iki güvenlik görevlisini de darp etti.

Ankara İl Sağlık Müdürlüğü'nde 112 Acil ekibi sorumlusu olarak görev yapan Doktor Yusuf Bal, 22 Temmuz'da bir vakaya müdahale sırasında hasta yakınlarının saldırısına uğradı. Darp edilen Bal, kafa travması geçirdi.

nan soruna bir çözüm üretebilir mi?

Bir çözüm üretemeyecektir. Yeterince bir çözüm üretmeyecektir çünkü Beyaz Kod uygulaması eskiden beri vardı. Sağlıkta şiddet yasaasının meclise getirilerek onaylanmasını bekliyoruz. Türk Tabipleri Birliği bir sağlıkta şiddet yasa tasarısını öneri olarak meclise verdi, ilgili komisyon üyesi milletvekillerine gönderdi. Oradan beklentimiz sağlıkta şiddet yasaasının çıkarılmasıdır. Ancak ağır ceza uygulamalarının da tam bir çözüm olmayacağı konusunda düşüncelerimiz vardır. Beyaz Kod eskiden beri uygulanıyor ama bunun karşısında bir de SABİM hattı var. SABİM de bir şiddet olayına dönüştü. Pek çok hekimi meşgul eden bir uygulama. Diğer sağlık çalışanlarını da meşgul eden bir uygulama. Gereksiz şikayetler nedeniyle, ki bunun oranının yüzde yetmişin üstünde olduğunu biliyoruz. Hekimler soruşturmalara cevap yazmaktan yine işlerini aksatıyorlar. Bu da yine hastaya ayırdıkları vakitte kısıtlamaya neden oluyor, yine şiddet olgusunu doğuruyor. Bu nedenle sistemin genel bir resminin çizilmesi ve toplamda genel bir çözümün üretilmesi lazım. Bu konuda da önerilerimiz vardır.

- Yaşanan şiddet olayları polisiye bir vakaymış gibi ele alınıyor. Bu sorunun çözümü için acil servislere polis konuşlandırmak sizce sorunun çözümüne hizmet edecek bir uygulamama mı?

Hayır, çünkü Türkiye’de kişi başına yıllık poliklinik başvuru sayısı sekizdir. Yani 80 milyonluk nüfusumuzda 640 milyon civarında poliklinik başvurusu vardır. Bütün acil servislere ve polikliniklere polis yağmak burada tedbir olarak düşünülemez. Bizim bu konudaki çözüm önerilerimiz çok daha farklıdır. Yaygın eğitim müesseselerinin çok daha iyi çalışması lazım, RTÜK’e çok önemli görevler düşüyor. Televizyonda, radyoda şiddet programları var, şiddet söylemleri var. Düşününün Kurtlar Vadisi’yle büyüyen bir nesil var. Şimdiki nesiller de Ertuğrul Gazi dizileriyle büyütülmeye devam ediliyor. Bu durum kesici aletlere ve silahlara olan düşkünlüğü artırıyor toplum ve gençler arasında. Şiddet olgusunun çözümünde özellikle televizyonlara, basın kuruluşlarına ve eğitim kurumlarına çok önemli bir görev düşüyor. Eğitim kurumları içinde daha ilk öğretimden başlayarak iyi bir sosyal algı yaratılması lazım. Bu nedenle de yaygın ve temel eğitimin önemli olduğunu düşünüyorum.

- AKP iktidarının gündeme getirdiği sağlıkta dönüşüm programının yaşanan şiddet olaylarına etkisi nedir?

Bu konuya kısaca değinmiştik. Şimdi biraz daha açalım. Dünya Sağlık Örgütü’nün hasta başına ayrılması gereken süre konusundaki uyarılar 15 ile 20 da-

kıdadır. Eğer siz dijital rakamlarla bir doktoru 80 ya da 100 hastaya bakmaya mecbur ederseniz ve bunun altına düşüğünde Baş Hekimlik olarak sorgulama veya soruşturma yürütürseniz hekimlerin bir hastaya ayıracağı vakit üç ya da dört dakikaya iner. Elbette ki bizim mesleğimizin ritüelleri vardır. Bu ritüel hastaya dokunmak, görmek, dinlemek gibi muayenelerdir. Daha sonrasında eğer teşhis konulamamışsa laboratuvar ve görüntüleme devreye girer. Bu ritüeli göremeyen hasta bir tepki duyuyor. Yani doktorun kendisini muayene etmediğini düşünüyor, haklıdır da. Özellikle belli polikliniklerde kulak, burun, boğaz, göz hastalıkları gibi polikliniklerde aşırı yığılma oluyor veya yaz dönemlerinde enfeksiyon hastalıkları kliniklerinde. Bu durum yeterince muayene edilmemeye bağlı bir tepkiye dönüşüyor. Sağlıkta dönüşümün bir sonucu buydu. Çünkü nitelikli sağlık hizmetinden ziyade niceliğe bağlı sağlık hizmetini önemsiyor bu sistem. Baktığınız hasta başına ya da yaptığınız işlem başına ödeme gibi bir uygulama sağlıkta kabul edilebilir bir davranış değildir. Çünkü çok uzun bir vakit ayırabileceğiniz, belki tek işlem yapabildiğiniz hastalar olacaktır. Yaşam kurtarıcı müdahale yapacaksınız. Bu durumda hastalıkların triajlarında da sorunlar yaratılacaktır. Hatırlanacak olursa sezeryanlar bir dönem Türkiye’de arttı çünkü normal doğuma göre sezeryanla daha üstün performans sağlanıyordu. Daha sonra ampirik yöntemle bu hataları görerek yeni düzenlemeler yaptılar ve belli kıstaslar getirdiler. Bunların hepsi bir çerçevede ele alındığında şiddeti doğuran olgulardır. Çünkü insanların beklentileri vardır. Neo-liberal sistem kışkırtılmış bir tüketici talebi yarattı. İnsanlarımız da geldiklerinde her şeyi yaptırmak istiyorlar. Örneğin MR, tomografi hatta kendi teşhislerini televizyondan duydukları, radyolardan işittikleri birtakım kirletilmiş bilgiyi alarak ilaç önerileriyle geliyorlar. Hatta rapor istiyorlar. Hatta şu ilaçlar bize iyi geliyor diyorlar. Hekim bunu karşılayamaz, çünkü hekim kanıta dayalı tıp eğitiminin içerisinden geliyor. Hangi reçeteyi hangi hastalığa vereceğinin eğitimini almış durumdadır. Hastasıyla ilgilendiği zaman hastasının beklentisini karşılamıyor. Sağlıkta performans nitelikli sağlık hizmetini vermek zorunda. Buna doğru dönüşmek zorunda ama şu anda öyle değil. Neo-liberal dönüşüm ve sağlıkta performans tüm sağlık çalışanlarını tehdit eden bir sistem. Burada düzenlemelerin yapılması gerekmekte. Hekimlerin hastalarına yeterince vakit ayırmasını sağlamak gerekiyor. Poliklinik hizmetlerini ve acildeki hizmetleri ayrı bir genelgeyle düzenlemek gerekiyor. Böylece acil servislere

başvuru sayısını kısıtlamak gerekiyor.

Bizim kamucu bir sağlık bakımımız var. Sağlık hizmetinin nitelikli ve parasız olması gerektiğini düşünüyoruz. Genel sağlık sigortası içerisinde her vatandaşın ücretinin devlet tarafından karşılanması gerekiyor. Bu durumda vatandaş poliklinikte de ücret ödemeyeceği için acil servislere yığılmaz. Bu gibi önerileri çoğaltabiliriz, sağlıkta performansla ve dönüşümle ilgili pek çok önerimiz olabilir. Genel resmi görürlerse düzenlemeler birbiri ile bağlantılı olarak çok daha iyi geliştirilebilir. Sağlık bakanlığına bu konuyla ilgili önerilerimiz oldu.

- Sizce sağlıkta şiddet sorununun çözülmesi için ne yapılması gerekmektedir?

Bununla ilgili biz pek çok söylemde bulduk ben kısaca özetleyeyim. Birincisi sağlıkta şiddet yasa tasarısı meclise verildi Türk Tabipleri Birliği tarafından. Bunun hızla komisyonda görüşülerek yasalaştırılması gerekmektedir. İkincisi, nitelikli sağlık hizmetini incelemek ve sağlıkta performans ve dönüşüm gibi batıda dahi iflas etmiş sistemleri Türkiye’ye ithal etmeyi bırakmak gerekiyor. Üçüncüsü, daha önce ifade ettiğim gibi örgün ve yaygın eğitimle program geliştirilmesi gerekiyor. Çünkü görüyoruz ki sadece sağlık alanında değil kadına şiddet artıyor, çocuğa şiddet artıyor ve ötekileştirilen diğer toplum kesimlerine karşı şiddet artıyor. Protesto gösterisi yapan, demokratik haklarını kullanan insanlara polis orantısız şiddeti de buna dahildir. Bu algılama ile alakalı bir şeydir. Karşı taraftaki insanı şiddet uygulayabilecek bir obje olarak görmekten vazgeçirecek tek bir çözüm vardır. O da eğitim sisteminin iyileştirilmesidir. İnsana saygının, insana hoşgörünün geliştirilmesidir. Bunda örgün eğitime ayrı roller düşer ki, Milli Eğitim Bakanlığı ilköğretimden başlayarak eğitimi düzenlemek zorundadır. Ama buna da çok büyük bir rol düşüyor. Hem sağlıkta haber kirliliğinin ortadan kaldırılması hem de şiddeti önlemek için RTÜK tarafından şiddet içeren dizilerin ve filmlerin azaltılması lazım.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Sağlıkta şiddet yasaasının çıkarılması bizim en önemli 2018 yılı taleplerimizden biriydi. 14 Mart Tıp Bayramı’nda bunu vurgulamıştık. TTB’nin meclise gönderdiği sağlıkta şiddet yasa tasarısının onaylanması önemli bir basamak olacaktır. En azından bugünkü talepleri karşılar. Ama geriye kalan kısmı milli eğitim bakanlığına aittir, televizyona aittir, RTÜK’e aittir. Her kurum görevini bu konuda yaparsa sorunun çözümü noktasında başarıya ulaşılır.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

“Marmara’daki hapishanelerde işkence ve hak ihlalleri arttı”

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu Marmara Bölgesi Hapishaneleri 6 aylık hak ihlali raporunu 24 Temmuz’da yaptığı basın toplantısında açıkladı.

Dernek binasında yapılan toplantıda raporun Hatice Onaran okudu.

2018 Ocak ayından Haziran ayına kadar geçen süreci içeren raporun Marmara Bölgesi dışından gelen başvuruları da kapsadığı belirtilerek İzmir, Elazığ, Rize, Antalya, Antep, Kayseri gibi kentlerdeki hapishanelerde yaşanan ihlal ve işkencelerin de raporda yer aldığı belirtildi.

Son 6 ay içinde hapishanelerde baskı, dayatma ve işkencenin belirgin biçimde arttığı vurgulanarak şu bilgiler sıralandı: “Bunun yanında ayakta sayım dayatması, ters kelepçe uygulaması, sayım ve telefon görüşmelerinde tekmil ve askeri nizam dayatması, karşı görüşlü mahpusların aynı ring aracıyla hastane ve mahkemeye götürülmesi, çıplak aramaya zorlanma, sürgün sevk yine bazı hapishanelerde mahpusların özel alanlarını da görecekte biçimde kameraların konulması, bazı hapishanelerde havalandırmaların üzerlerinin tel kafesle kapatılması, yine aşırı doluluk nedeniyle birçok hapishanede örneğin Tarsus Hapishanesinde 9 kişilik odalarda 22 kişinin kalmak zorunda bırakılması ve mahpusların yerlere yatak koyarak yerde yatmak zorunda bırakılmaları...”

Sağlı hakkına erişimin engellenmesinin de fazlasıyla arttığına dikkat çekilen raporda hastane sevkleri ve muayenelerin tam bir işkenceye çevrildiği ve çoğu zaman tutsakların zamanında tedaviye götürülmedikleri belirtildi. “Örneğin, hastaneye sevklerde ambulans yerine ring aracının kullanılması Bandırma Hapishanesi’ndeki Murat Saat’in yaşamını yitirmesine neden olmuştur” denildi.

Hapishanelerde iletişim hakkının da gerek disiplin cezalarıyla, gerekse keyfi bir şekilde engellendiği belirtilerek; “Biliyoruz ki hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri dışarıda yükselteceğimiz sesle engellenir. Hazırladığımız rapor, esasında duyarlı herkese çağrımızdır” denilerek basın toplantısı sonlandırıldı.

“Torba yasada sağlık çalışanlarına dönük düzenlemeler yetersiz”

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Merkez Konseyi, meclise sunulan ve “askerlik kanununda değişiklik teklifi” olarak bilinen torba yasa teklifine ilişkin açıklama yaptı. Açıklamada torba yasada yer alan fiili hizmet süresi zammı ve emekli hekimlerin ücret artışlarının yetersizliğine tepki gösterilerek talepler sıralandı.

TTB Merkez Konseyi binasında 23 Temmuz’da düzenlenen basın toplantısında açıklamayı TTB Merkez Konseyi Başkanı Prof. Dr. Sinan Adıyaman yaptı. TTB olarak yıllardır emekli hekim maaşlarının yükseltilmesi ve hekimlere fiili hizmet süresi zammı istediklerini, ancak AKP’nin bu talebi karşılamadığı, yalnızca 14 Mart Tıp Bayramı vesilesiyle vaatlerde bulunduğu belirtildi.

“EMEKLİ HEKİMLERİN ÇOĞU ZAMDAN YARARLANAMAYACAK”

Açıklamada kanun teklifi ile emekli hekimlere maaş artışı değil ek ödeme yapılmasının öngörüldüğü, bunun da sadece Emekli Sandığı’na tabi olanları kapsadığı, Bağ-Kur ve SSK emeklilerini kapsamadığı ifade edildi. Emekli olup da çalışmak zorunda kalan hekimlerin de bu artıştan faydalanmayacağı belirtilerek şunlar ifade edildi: “Teklifin gerekçesinde de kabul edildiği gibi emekli hekim maaşları ‘öğretim üyesi, hakim, subay gibi meslek mensuplarının emeklilerinin yarısı kadar’dır, yani son derece yetersizdir ve yapılacak zamlarla bu yetersizlik bir miktar azalsa da ortadan kalkmayacaktır. Bu durumda emekli hekimlerin çoğu çalışmaya devam etmek zorunda kala-



caklar ve yapılan zamdan yararlanamayacaklardır.”

Deneyim sahibi olan emekli hekimlerin maaş zammından faydalanabilmesi için hizmetten çekilmesini istemeye tepki gösterilen açıklamada, ülkedeki hekim sayısı yetersizliğine de dikkat çekildi. “Teklife göre, kendi parasıyla prim ödeyip döner sermayesinin bir kısmını emekliliğine saydırmış olanlara maaş zammı, ilave ödeme düşülerek ödenecektir. Söz konusu primleri, işveren payı da dahil olmak üzere tamamını hekimler kendisi ödemiştir. Bu nedenle, böyle bir mahsuplaşmanın hiçbir haklı gerekçesi yoktur” ifadeleriyle süren açıklamada, söz konusu yetersiz maaş iyileştirilmesinin 5 ay sonra uygulamaya konacağı da hatırlatıldı.

“İLERİYE DÖNÜK FİİLİ HİZMET ZAMMI YETERSİZ”

Teklifteki fiili hizmet süresi zammının da yetersiz olduğu ifade edilen açıklamada, yıpratıcılık açısından sağlık hizmetleriyle karşılaştırılmayacak başka meslekler için 90 gün fiili hizmet süresi zammının yanında, 60 gün olarak tespit edilmesi ve geriye dönük olmamasına dikkat çekildi.

Sağlıkta Dönüşüm Programı’yla sağlık emekçilerinin iş yükünün arttığı da ha-

tırlatılan açıklamada, fiili hizmet süresi zammının geriye dönük olarak da hayata geçirilmesi istendi. Bu zammın öngörüldüğü gibi sadece hizmet sözleşmesi ile çalışanlar ile kamu çalışanlarına değil, ücretli hekimlere de ödenmesi istendi.

Açıklamanın devamında TTB’nin yasa teklifine ilişkin beş talebi şöyle sıralandı:

“- SSK, Emekli Sandığı, Bağ-Kur, hangi sosyal güvenlik kurumundan emekli olduğuna bakılmaksızın bütün emekli hekimlerin maaşlarına zam yapılmalıdır.

- Çalışan ya da çalışmayan bütün emekli hekimler yapılan zamdan yararlanabilmelidir.

- Kendi parasıyla prim ödeyip döner sermayesinin bir kısmını emekliliğine saydırmış olan hekimlerden maaş zammında herhangi bir kesinti yapılmamalıdır.

- Fiili hizmet süresi zammı yılda en az 120 gün olmalı, görev alınan hizmetin yıpratıcılığına bağlı olarak 150 ve 180 güne çıkarılmalı ve sadece bundan sonraki çalışmalara değil, geçmişe dönük olarak da uygulanmalıdır.

- Emekli maaşlarına yapılacak zam Kanun yayınlanır yayınlanmaz yürürlüğe girmelidir.”

Açıklamada TTB olarak taleplerini TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’na sunacakları da aktarıldı.



İTO’dan sağlıkta şiddet protestosu

17 Temmuz günü, Urfa Harran Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Çocuk Acil Servisi’nde bir hasta yakınının Dr. Bahattin Ahmet Yalçın’ın başına kaldırım taşı vurarak saldırması üzerine Türk Tabipler Birliği (TTB) çağrısıyla 20 Temmuz’da bütün hastane bahçelerinde protesto açıklamaları yapıldı.

İstanbul’daki merkezi açıklama İstanbul Tıp Fakültesi (İTF) Temel Bilimler binası önünde yapıldı.

Açıklamada “Sağlıkta şiddete son! /İstanbul Tabip Odası” ve destekçi olarak “İSTAHED / Birliğimiz gücümüzdür” yazılı pankartlar açıldı.

İstanbul Tabip Odası (İTO) Başkanı Pınar Saip, 2005’te akciğer kanseri olan ve ölen hastanın yakınları tarafından kurşunlanarak öldürülen Dr. Göksel Kalaycı’yı hatırlatarak, sağlık sistemindeki doktor ve hemşire yetersizliğiyle sağlık çalışanlarına şiddetin her geçen gün arttığını ifade etti. Saldırıların son bulması için, sağlıkta dönüşüm programından vazgeçilerek doktor ve hemşire sayılarının artırılmasını, sağlıkçılara karşı şiddetin önüne geçebilecek cezalar getirilmesini önerdi.

Saip’in ardından söz alan İTF’den Prof. Altan Yüksel, sağlık çalışanlarına şiddet olayları sonrasında sadece kınayan açıklamalar yaptıklarını belirterek, saldırıların son bulması için gerekenin yapılmasını istedi.

Basın metnini okuyan Rukiye Ömeroğlu, sağlıkta hastaların beklentilerinin yükseltilmesine karşın, beklentinin çok gerisinde bir sağlık sistemi olmasının saldırıların temel nedeni olduğunu belirtti. “Türk Tabipler Birliği’nin defalarca dile getirdiği sağlıkta şiddeti önleme yasaasının bir an önce çıkarılarak şiddet uygulayanlara hapis cezasının uygulanmasını talep ediyoruz” dedi.

Ücretsiz kanser tedavisi aldatmaca çıktı

Hükümetin “kanseri tedavisi ücretsiz” propagandasının gerçeği yansıtmadığı ortaya çıktı. Kanser tedavisi ücretlerinin karşılanması için kriterlere uyması gerektiği, kriterlerin de SGK bünyesindeki Geri Ödeme Komisyonu tarafından karara bağlanması gerektiği öğrenildi. Bu kapsamda kanser ilaçlarının büyük bir kısmının geri ödeme kapsamına alınmaması dikkat çekti.

Resmi Gazete’de yayımlanan SGK Sağlık Uygulama Tebliği’nde (SUT) değişiklik ile kanser ilaçları geri

ödeme kapsamına alınsa bile SGK’nın kriterleri sağlanmadığı takdirde yine fark ödenmesi isteniyor. Değişiklik kapsamında “ücretsiz kanser tedavisi” olarak duyurulan ilaç ve cihazların, SGK geri ödeme kapsamındaki “fark ödemeleri” kriterlerinden geçemediği belirtildi. İktidarın ‘ücretsiz’ söylemine karşın doktorlar tarafından reçete edilen immünoterapi ve akıllı ilaçlar da oluşturulan algının tam tersine yurttaşların cebinden çıkmaya devam ediyor. Yaklaşık üç ay önce geri ödeme kapsamına alınan Altuzan, Xge-

va, Mozopil, Opdivo ve Revlimid isimli kanser ilaçları da SGK’nın “geri ödeme şartlarına” takıldı. Kanser hastaları, kriterlere uymadığı durumlarda bu ilaçları cebinden karşılıyor. SGK ancak kemoterapiden fayda görmeyip hastalığın son aşamasına gelen hastalar için ödeme yapıyor.

Bağışıklık sistemini harekete geçiren “Pembrolizumab” maddesini içeren “Keytruda” ilacı ise uzun zamandır geri ödeme listesine alınmak için sıra bekliyor.

“OHAL ve başkanlık emeğe zararlıdır!”



Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Dairesi (DİSK-AR), OHAL ve başkanlık sisteminin emeğe zararları üzerine rapor açıkladı.

21 Temmuz'da Beşiktaş'taki DİSK Genel Merkezi'nde yapılan toplantıda DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu "OHAL'in iki yılının ve başkanlık rejiminin çalışma hayatına etkileri" başlıklı raporun özeti ni paylaştı. Çerkezoğlu Yatağan Termik Santrali'ndeki iş cinayetine değindikten sonra açıklamayı okudu.

DİSK'in ilk gündenden itibaren 15 Temmuz darbe girişimine karşı çıktığı belirtilen açıklamada, darbe gerekçesiyle ilan edilen OHAL'in bu amaç için kullanılmadığı, anayasanın askıya alındığı ve demokrasiyle taban tabana zıt uygulamaların hayata geçirildiğine dikkat çekildi.

“OHAL'DE EMEĞE DÖNÜK SALDIRILAR GERÇEKLEŞTİ”

KHK'ların anayasal sınırlar aşılarak kötüye kullanıldığı, 32 KHK ile 150'nin üzerinde yasada değişiklik yapıldığı, İşsizlik Sigortası Kanunu'ndan Sendikalar

ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'na, Kamu Görevlileri Sendikaları ve Toplu Sözleşme Kanunu'na dek her konuda düzenleme yapıldığı hatırlatıldı.

Bu süreçte 135 binden fazla kişinin ihraç edildiği, bunların arasında 1959 Genel-İş üyesinin de olduğu belirtilen açıklamada, ihraçlara karşı adres olarak gösterilen OHAL Komisyonu'nun da işlevsiz olduğu ifade edildi.

Sendikal hakların da ağır bir şekilde ihlal edildiği, 150 bin işçinin grevinin yasaklandığı, OHAL'in grev yasakları için kullanıldığının bizzat Erdoğan tarafından itiraf edildiğine dikkat çekilen açıklamada DİSK'e bağlı sendikaların da içinde yer aldığı basın açıklaması ve salon toplantılarının engellendiği belirtildi.

“EMEÇİLERİN TÜM HAKLARI BİR KİŞİNİN ELİ ALTINDA”

OHAL'in uzatılmadığı ancak başkanlık sistemiyle hukuka ve demokrasiye dönük saldırıların devam edeceğine dikkat çekilen açıklamada “OHAL'siz OHAL anlamına gelen demokratik hak ve özgürlük-

leri sınırlayan geniş yetkiler siyasi iktidara verilmektedir” denildi. Cumhurbaşkanının tek başına yürütme yetkisine sahip hale geldiği belirtilerek yeni rejimin çalışma yaşamına etkileri sıralandı. Cumhurbaşkanının kararname, yönetmelik veya kararla çalışma yaşamına dair pek çok konuda düzenleme yapabileceği, tek başına OHAL ilan edebileceği, işsizlik sigortası kaynakları üzerinde tasarruf sahibi olduğu, kendisine bağlı Devlet Denetleme Kurulu'nun sendika ve meslek örgütlerini denetleme, yöneticilerini görevden alma yetkisi olduğu, SGK'yı Sayıştay denetiminden çıkarmayı hedefleyen düzenlemeler yapıldığı belirtildi.

“Bu rejim, Türkiye nüfusunun dörtte üçüne ulaşan ve ücretiyle yaşamaya çalışan büyük bir kesime, yani ‘cumhur’un çok büyük bir çoğunluğuna zararlıdır! Böylesi bir rejimde işçilerin haklarını, çalışma ve yaşam koşullarını savunmak ve geliştirmek daha da zorlu bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır” denilen açıklamanın ardından, soruların cevaplanmasıyla basın toplantısı sona erdi.

“OHAL yeni yasalarla sürdürülüyor”

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) İstanbul Şubeler Platformu, 21 Temmuz'da Kadıköy'de basın açıklaması yaparak OHAL'in sürdürüldüğüne dikkat çekti.

Saat 16.00'da çevik kuvvet ve sivil polis ablukasındaki Khalkedon Meydanı'nda başlayan eylemde ilk olarak Eğitim Sen İstanbul 6 No'lu Şube'den Görkem Doğan konuştu. OHAL'in kaldırılmasına karşın başka yasa tasarısıyla OHAL uygulamalarının sürdüğünü belirten Doğan, Ceylanpınar'da polislerin öldürülmesi ve Suroç Katliamı'yla karanlık bir sürecin

başladığını ifade etti. Doğan, Türkiye'nin “demokrasi liginden Ortadoğu devletleri ligine geçtiğini” söyledi.

Basın açıklaması KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ata Esen tarafından okundu. İki yıl sonra OHAL'in kalkmasına karşın yeni rejimin de anayasal olmadığı belirtilen açıklamada OHAL sonrasına dair yeni kanun düzenlemesinin Türkiye'de hukuk devletine son vereceği söylendi.

Yaklaşık 135 bin kişinin ihraç edildiği hatırlatılan açıklamada, 701 sayılı KHK ile son hayata geçirilen ihraçlarda “kurum

kanaati” ve sosyal medya paylaşımlarının temel kriter olduğuna dikkat çekildi.

Açıklamada ayrıca Devlet Denetleme Kurulu'na sendika yöneticilerini görevden alma yetkisi verilmesine tepki gösterildi. Çorlu ve Yatağan'da yaşanan cinayetlere değinilen açıklamada bunların tek adam rejiminin doğal sonuçları olduğu ifade edildi.

Açıklamanın okunmasıyla sonlanan eylemde “KHK'lar gidecek biz kalacağız!”, “Karanlığa teslim olmayacağız!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşimizi geri alacağız!” sloganları atıldı.

Kapanan şirket sayısı arttı

Türkiye kapitalizminin krize doğru gidişatı Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin (TOBB) her ay açıkladığı kurulan/kapanan şirket verilerine de yansdı.

Haziran ayında önceki aya kıyasla kurulan şirket sayısında büyük düşüş yaşanırken, kapanan şirket sayısı arttı.

TOBB tarafından açıklanan verilere göre, Mayıs ayına kıyasla kurulan şirket sayısı yüzde 32,67 düşüş kaydetti. Aynı dönemde, kurulan gerçek kişi ticari işletme sayısı yüzde 40,60, kooperatif sayısı da yüzde 20,56 azaldı.

Yine Mayıs ayına kıyasla kapanan şirket sayısı yüzde 16,47 artarken, kapanan gerçek kişi ticari işletme sayısı yüzde 22,06, kooperatif sayısı yüzde 4,76 arttı.

2017 Haziran ayına kıyasla yapılan karşılaştırmada da kurulan şirket sayısındaki düşüş dikkat çekti. Kapanan şirket sayısının da azaldığı aynı döneme ilişkin şu veriler açıklandı: “2018 yılı Haziran ayında, 2017 yılı Haziran ayına göre kurulan şirket sayısında %7,36 kurulan kooperatif sayısında %2,30 kurulan gerçek kişi ticari işletme sayısında %37,26 oranında azalış olmuştur. 2018 yılı Haziran ayında, kapanan şirket sayısı 2017 yılının aynı ayına göre %32,48 kapanan gerçek kişi ticari işletme sayısı %23,14 kapanan kooperatif sayısında %31,25 oranında azalış olmuştur.”

Kamu emekçilerine polis saldırısı: 3 gözaltı

KHK'larla ihraç edilen kamu emekçilerinin 23 Temmuz'da Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yapmak istediği eyleme polis saldırdı.

Saat 18.00'de “Direnişimizin 72. haftası. İşimiz, ekmeğimiz, onurumuz için direniyoruz!” yazılı ozalit açarak basın açıklaması yapan kamu emekçileri, oturma eylemi yapmak istediklerinde polis saldırısıyla gözaltına alındı.

Gözaltına alınanların isimlerinin Ali Erdoğan, Nursel Tanrıverdi, Selvi Polat olduğu öğrenildi.

DEV TEKSTİL imzaları bakanlığa gönderdi



Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Çukurova Temsilciliği, "Mersin Serbest Bölge'ye hastane istiyoruz!" talebiyle işçilerden topladığı imzaları 19 Temmuz'da Sağlık Bakanlığı'na ve Çalışma Sosyal Hizmetler ve Aile Bakanlığı'na gönderdi.

Nisan ayında başlayan imza kampanyasında başta Mersin Serbest Bölge'de olmak üzere işçi ve emekçilerle yüz yüze

görüşülerek 1000'i aşkın imza topladıklarını belirten DEV TEKSTİL, seçim nedeniyle imzaların gönderilmesini ertelediklerini belirtti. İş kazalarının/cinayetlerinin sıklıkla yaşandığı ve meslek hastalığının yaygın olduğu Mersin Serbest Bölge'de sağlık kuruluşu olmamasını teşhir eden DEV TEKSTİL; "Bu önemli eksikliğin giderilmesi ve Mersin Serbest Bölge'ye işçi sağlığına uygun ve acil durumlarda

müdahaleye cevap verecek nitelikte bir sağlık kuruluşu talebimizin bundan sonra da takipçisi olacak, işçi sağlığı gündemli çalışmalarımız devam edecektir" dedi.

Mersin'de Tabip Odası yönetiminin de katkılarıyla tekstil, dokuma işkolunda "işçi sağlığı ve güvenliği" konulu 5 Ağustos'ta düzenleyecekleri seminerin ardından sırasıyla Adana ve Antep'te de seminerler gerçekleştireceğini belirtti.

İşçilerin zehirlenmesine protesto

İzmir'de Star Rafineri'de yaklaşık 3 bin işçinin 17 Temmuz'da yedikleri yemekten zehirlenmesi 19 Temmuz'da protesto edildi.

Aliğa Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla Aliğa Demokrasi Meydanı'nda gerçekleştirilen eyleme çok sayıda kişi destek verirken Star işçileri de katılım sağladı.

Basın açıklamasında Ak Yıldız yemek firmasının işçilerin yemekten zehirlenmesiyle birçok kez gündeme geldiği söylenerek yetkililerin hiçbir denetim ve önlem almaması teşhir edildi. Burada yoğun şekilde yaşanan iş kazalarının ve işçilerin yemekten zehirlenmesinin arkasında taşeronlaşma gerçeğinin yattığına işaret edildi. İşçilerin güvencesiz bir şekilde çalıştırıldığı belirtildi.

Ege İşçi Birliği'nin de çağrısını yaparak katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Otobüs şoförleri direnişte

Aydın Büyükşehir Belediyesi İmar A.Ş.'de işten atılan otobüs şoförlerinin direnişi sürüyor.

DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan otobüs şoförleri 13 Temmuz Cuma günü belediye önünde başlattıkları direnişlerini sürdürüyorlar.

Direnişin 11. gününde (20 Temmuz), belediye önünde yapılan açıklamada direnişin süreceği vurgulandı.

Otobüs şoförleri normal çalışma sürelerine ek olarak ayda 100 saat mesai yaptıklarını ancak buna rağmen "performans düşüklüğü" gerekçesiyle işten çıkarıldıklarını belirtiyorlar.

Grev erteleme hak ihlali

Metal işçilerinin 2015 yılındaki grev kararı "milli güvenlik" bahanesiyle Bakanlar Kurulu tarafından yasaklanmıştı. Birleşik Metal-İş Sendikası kararı Anayasa Mahkemesi'ne (AYM) taşımıştı.

Anayasa Mahkemesi üç yıl sonra Bakanlar Kurulu'nun grev erteleme kararının sendika hakkının ihlali anlamına geldiğine hükmetti.

Mahkeme, mağdur edilen metal işçilerine değil, ama Birleşik Metal-İş Sendikası'na 50 bin lira tazminat ödenmesine karar verdi.

AYM'den Torunlar Holding patronlarını sevindiren karar

İstanbul Mecidiyeköy'de Torunlar GYO'ya ait Torun Center inşaatında 4 yıl önce yük asansörü 32. kattan yere çakılmış, 10 işçi can vermişti. Torunlar GYO patronları hakkında takipsizlik kararı verildi ve dava açılmadı. Bunun üzerine, iş cinayetinde yaşamını yitiren iki işçinin yakınları etkili soruşturma yapılmadığı iddiasıyla Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu.

İnşaatın sahibi olan Torunlar patronları yerine sadece taşeron şirketin sahiplerinin yargılanmasına itiraz eden işçi

yakınları, "olaya ilişkin ceza soruşturmasının yetersiz olduğunu, işveren sorumluluğunun yeterli şekilde araştırılmadığını, eksik inceleme yapıldığını, işverenlere ilişkin soruşturmanın kapatıldığını" belirtti. AYM, başvuruyu "kanun yolları tüketilmeden" yapıldığı gerekçesiyle oy birliği ile reddetti. Kararda, olayda sorumluluğu bulunan 25 kişi hakkında ceza yargılamasının sürdüğü belirtilerek, "Her ne kadar savcılık soruşturması aşamasında yeterli araştırma yapılmadığı ve soruşturmanın etkili şekilde yürütülme-

diği ileri sürülmüşse de yargılama sürecinin olayın koşullarına belirleyebilecek, sorumluların tespitini ve cezalandırılmasını sağlayabilecek nitelikte olmadığına ilişkin veri bulunmamaktadır" denildi. Olayda sorumluluğu bulunan kişiler hakkında verilen takipsizlik kararı ile ilgili olarak da "sorumluların tespit edilerek haklarında dava açılmasının her zaman mümkün olduğu" öne sürüldü. Bu nedenle yargılama süreci bitmeden bir karar alınamayacağını ifade eden AYM, başvuruyu reddetti.

Türkiye, çekirdeği de ithal ediyor

AKP iktidarı döneminde dışa bağımlılığı artan Türkiye kapitalizmi çekirdeği de Çin'den ithal eder hale geldi. Tarım tekelinin çıkarları doğrultusunda hayata geçirilen politikalarla pek çok üründe ithalata bağımlı olan Türkiye'de bunun son örneği çekirdek oldu.

Sivas'ta 15 yıldır ay çiçeği üretimi yapan Çetin ailesinden Ahmet Çetin, çe-

rezlik çekirdek satıcılarının yüzde 80'inin Çin'den ithal edilen ucuz çekirdeği satmaya başladığına dikkat çekti.

"Çin'den gelen ithal çekirdek piyasayı tamamen bitirdi" diyen Çetin, çekirdek ihracatçısı Türkiye'nin son iki yılda çekirdek ithalatçısı konumuna geldiğini söyledi. Çekirdek üretimindeki daralmanın altını çizen Çetin şunları ifade etti:

"150 bin ton civarında çerezlik ay çiçeği çekirdeği yetiştiriliyordu. Bu yıl ise 50 bin ton civarında çıkacak. Normalde ülkemizde 150 bin ton üretim yapılır 75 bin tonu iç piyasada tüketiliyordu. Kalan kısmı ise ihraç ediliyordu. İki yıldır bu durum değişti. Çin'den gelen yoğun çekirdek bizi olumsuz etkiledi."

Fabrika direnişleri ve sınıf dayanışması

Flormar direnişi deneyimi üzerinden sınıf dayanışmasının önemini bir kez daha görmüş olduk. Flormar işçileri ile Türkiye sınırlarını aşan dayanışma eylemleri sadece işçi sınıfını değil, diğer toplumsal kesimleri de birleştirici bir forma bürünmüş durumda. Diğer bir deyişle, işçi sınıfının birleştirici rolü ve özelliği bir kez daha görülmüş oldu. Sınıf devrimcileri için dayanışmayı büyütme, direnişin sesini yaymak bir görev ve sorumluluktur. Bunun için her bir yerelde sınıf devrimcileri Greif İşgali'nin deneyimlerinden yola çıkarak hareket edebilir.

Bir hakkın kazanımında, bir örgütlenmenin başarılmasında sınıf dayanışmasının rolü fazlasıyla önemlidir. Sınıf dayanışması 60'lar ve 70'lerde iletişim araçlarının sınırlılığına rağmen çok daha güçlü bir şekilde gerçekleşiyordu. Kavel bunun en önemli örneklerinden biridir. Kavel sürecinde sadece İstanbul değil diğer illere de yayılmıştı dayanışma eylemleri. Kavel'le birlikte grev hakkının kazanılması güçlü bir sınıf dayanışması sayesinde gerçekleşmiştir. Bereç, Paşabahçe, Sungurlar direnişleri de sınıf dayanışması anlamında benzer özellikler taşımaktadır. 15-16 Haziran direnişi ise DİSK'in örgütlenmesinin önüne konulan yasal engellere karşı Türkiye'nin dört bir tarafında işçi sınıfının ayağa kalktığı bir direniştir. Sadece DİSK'li işçilerin değil Türk-İş üyesi ve sendikasız işçilerin nasıl bir arada davrandığını, kendi yasalarını, kurallarını koyarak hareket ettiğini ve dayanışma içerisine girdiğini 15-16 Haziran ile görmüş olduk. 80 darbesinin ardın-



dan Zonguldak maden işçilerinin grevi, Tekel işçilerinin Ankara eylemi, Greif İşgali, Metal Fırtına sınıf dayanışması anlamında, toplumsal muhalefeti birleştirici özellikleri ile öğreticidir. DHL ve UPS kargo şirketlerinin örgütlenme döneminde birçok ülkenin aynı şirketteki çalışanları Türkiyeli işçilerin sendikalı olma hakkı için eylemler örgütlemiştir. Mesela Hindistan'da DHL işçileri Türkiye'li DHL işçileri için eylemler örgütlemiştir. Hindistan DHL işçilerinin taşeron sorununa karşı başlattığı eylemlere, Türkiyeli DHL işçileri eylemlerle destek vermiştir. Bu örneklerle uluslararası tekellere karşı verilecek mücadelede kazanmanın yolunun önemli bir ayağının sınıf dayanışması olduğu açıkça görülmektedir.

DAYANIŞMANIN BİR AYAĞI OLARAK BOYKOT

Flormar direnişi sürecinde bilinen

televizyon simalarının boykot çağrısı yapması ciddi sonuçlar üretti. Flormar işçileri ve dayanışma içerisinde olanlar Flormar ve ortağı Yves Rocher mağazaları önünde boykot çağrıları yapmaya devam ediyor. Paris'te düzenli bir şekilde yapılan eylemler Yves Rocher tanıtım toplantısını iptal edecek düzeye getirdi. Marka değeri, kârı düşüyor olsa bile Flormar ve Yves Rocher direniş ve boykot karşısında hâlâ bir geri adım atmış değil. Lüks diyebileceğimiz bu kozmetik ürünlerine yönelik boykotun ne ölçüde sonuç yarattığı henüz bilinmiyor. Tüketici kesimin genelinin orta, üst sınıf olduğunu kestirmek zor değil. Ancak çok daha ciddi bir adım ya da hamle bu mallara karşı boykot duyarlılığını artırabilir. Örnek olarak Nike spor giyiminin Nijerya'da çalıştırdığı çocuk işçiliğe karşı yükseltelen dünya çapındaki boykot Nike'in satışlarını ve kârını %50'den fazla azaltmıştı. Tüm bunların

ardından sonuç alınmış, çocuk işçiliğe son vermek zorunda kalmıştı Nike.

Sömürücü sınıflar işçilerin kendileri gibi bencil olması için ciddi çabalar harcar. Kapitalizmin çarkları arasında sömürülen, ezilen herkesin tek başına olduğu vurgusu sürekli yapılır. Kapitalistler bilir ki; kaderleri birbirine bağlı olan işçiler birlikte hareket ettiğinde, bir sınıf olarak yola çıktığında sömürü sistemini devam ettirmek çok daha zor olur. Diğer bir deyişle işçiler emekçiler bir sınıf olarak yola koyulduğunda engellerin çoğunu aşmış olur.

Fabrika içerisinde eski ve yeni ayrımı, kadın erkek ayrımı, bölümler arası ayrım, milliyetler, mezhepler arası ayrım gibi bölünmeler örgütlenmelerde, hak alma eylemlerinde hep ciddi bir engel olarak karşımıza çıkar. Bunun için eşitsizliği, işçileri bölme hamlelerini fabrikada ve toplumsal yaşamın her alanında gün gün yeniden üretmek için sürekli ayrımları körüklemek burjuvazinin özel bir uğraşı haline gelmiştir. Aynı performansta çalışan işçilere farklı maaş oranları belirlemek, ayrı milliyet ve mezhepten olanları bir tarafını baskılamak aynı kapıya çıkar.

İşçi sınıfı tüm bu engelleri aşmak için bugün daha fazla dayanışmaya, daha fazla birlik olmaya ihtiyaç duymaktadır. Sınıf bilincini elde etmesinin, kendi dünya görüşüyle bütünleşmesinin en sade, dolaysız ve onurlu yoludur sınıf dayanışması. Sermayenin en korktuğu şeydir aynı zamanda bu. Bugün Flormar direnişi başta olmak üzere dayanışmayı, sınıfın birliğini ve boykot çalışmalarını büyütme, güçlendirmek demek sermayenin korkularını gerçek kılmak demektir.

GEBZE'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Flormar'da baskılara rağmen direniş sürüyor

Sendikalaştıkları için işten atılan Flormar işçileri direnişe devam ediyor. Direnişin 71. gününde (24 Temmuz) ziyarete Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi Yönetici ve fabrika temsilcileri katıldı.

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi Başkanı Necmettin Aydın yaptığı konuşmada direnişin bütün işçi sınıfının direnişi olduğunu, bu bilinçle Flormar direnişini önemsediklerini, bütün fabrikalarda direnişle dayanışma kampanyası başlattıklarını açıkladı. Hükümetin grev yasalarına da değinen Aydın, Anayasa Mahkemesi'nin Birleşik Metal-İş'in ertelenen grevinin anayasaya aykırı olduğunu kararlaştırdığını söyledi. Örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması için de bir karar çıkmasının önemli olduğuna değinen Aydın, dayanışmanın güçlendirilmesi

üzerinde durdu.

Son birkaç gündür Flormar direnişçileri üzerinde polis eşliğinde yapılan baskıların arttığı gözlemlendi. Ses aracından yapılan müzik ve konuşmaların kısılması ve fabrika kapısının önünde beklemenin sonlandırılması için polisin engelleme çabaları arttı. Direniş alanındaki işçiler ve sendika yönetimi geri adım atmazken, fabrika yönetiminin direnişçi işçilerin kapının önünden gitmesi için valilikle yaptığı görüşmeler sonuçlarını göstermeye başladı.

Öte yandan Flormar direnişçileri, Tayaş ve Teklas fabrikalarının çıkışına giderek sendikalaşma çağrısı yaptı. GOSB'da bulunan bu fabrikalara bildiri ve ajitasyonla örgütlenme ve birlik olma çağrısı yapılarak direnişin sesi de diğer sınıf bölüklerine taşındı.

Kriz ve devrimci mü

TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Aralık 2008 tarihli 255. sayısında yayınlanan ve 2008'de ABD'de patlak veren, etkisi ise Türkiye dahil bir çok ülkeye hızla yayılan küresel kriz karşısında devrimci mücadelenin sorunlarını ele alan baş yazıyı giriş kısmını çıkartarak okurlarımıza sunuyoruz. Metin, belli bölümlerinde yazıldığı dönemin somut koşullarına yanıt veren önermeler ve taktik belirlemeler içeriyor olsa da, kriz karşısında devrimci mücadelenin genel esasları ve teorik yaklaşım konusunda güncelliğini koruyor.

(...)

KRİZ SİSTEMİN İFLASININ İTİRAFIDIR, ALTERNATİF TOPLUMSAL DEVRİM VE SOSYALİZMDİR

Kapitalizmin aşırı üretim krizi kapitalist üretim tarzının temel çelişkinin, üretici güçler ile üretim/mülkiyet ilişkileri arasındaki çelişkinin, kendini en yıkıcı bir biçimde, bir tür patlama olarak ortaya koymasındır. Bu, sistemin teklediğinin, tarihsel gelişmenin önünde artık aşılması gereken bir engele dönüştüğünün, sistemin kendi öz işleyişinden gelen bir itirafıdır. Bu temel önemde teorik gerçek, devrimci partinin toplumsal devrime dayalı mücadele perspektifi bakımından apayrı bir önem taşır. Kriz dönemlerinde apayrı bir önem taşıyan bu perspektif devrimci çalışmanın ve mücadelenin temelini oluşturmalı, yön verici ilkesi olmalıdır.

Marksizmin kurucuları marksist dünya görüşünün gelişmesinde köşe taşı oluşturan temel eserlerinde, üstelik tam da kapitalist aşırı üretim krizlerini ele alırken, bu perspektifin teorik temellerini tüm açıklığı ile ortaya koymuşlardır. Ekonomik bunalımları, "modern üretici güçlerin, burjuvazi ve onun egemenliğinin varlık koşullarını oluşturan modern üretim ilişkilerine ve mülkiyet ilişkilerine isyanı" olarak tanımlayan Komünist Manifesto, şöyle devam eder: "Toplumun elinde bulunan üretici güçler artık burjuva mülkiyet ilişkilerinin gelişimine hizmet etmiyor; aksine, bu ilişkiler açısından fazla büyümüşlerdir, onlar tarafından engellenmektedirler ve bu engeli aştıkları anda burjuva toplumunun bütününe düzensizlik getirirler ve burjuva mülkiyetinin varlığını tehlikeye sokarlar..." Anti-Dühring'de (3. Kısım, Birinci



Bölüm), kapitalizmin aşırı üretim bunalımlarında "toplumsal üretim ile kapitalist temellük (mülk edinme) arasındaki çelişkinin tam bir patlamaya vardığı"na işaret eden Engels ise sorunu şöyle özetler: "Üretim biçimi, değişim biçimine karşı başkaldırır, üretim biçimi için çok büyük bir duruma gelmiş bulunan üretici güçler, üretim biçimine karşı başkaldırırlar." Ve nihayet Kapital'de Marx, tam da kapitalist aşırı üretim bunalımlarının tüm mekanizmasının ayrıntılara inen teorik tahlilini ortaya koyarken (3. Cilt, Üçüncü Kısım, Kâr Oranlarının Düşme Eğilimi Yasası), bu bunalımlarının kapitalizmin bir üretim tarzı olarak tarihsel niteliğini, yani sınırlılığını ve geçiciliğini, yani daha ileri bir üretim tarzı tarafından aşılması zorunluluğunu ortaya koyduğuna dönük işaret eder.

Kapitalizmin ekonomik krizleri sistemin iflasının, tarihsel gelişmenin önünde bir engele dönüştüğünün bir itirafı ise eğer, devrimci partinin görevi, bu gerçek her yolu ve yöntemi kullanarak işçilerin ve emekçilerin bilincine yerleştirmek, kitleleri sistemin aşılması mücadelesinin, toplumsal devrim mücadelesinin içine çekmek olmalıdır.

Burada sorun hiçbir biçimde toplumsal devrim için olgun ya da yeterli öznel koşulların olup olmadığı sorunu değildir, bu tümüyle başka bir şeydir. Burada söz konusu olan, bizzat kapitalist üretimin, kendi nesnel gelişme seyri içinde, bu üretim sisteminin temel çelişkinin en yıkıcı

ve yıkıcı biçimde gözler önüne sermesidir. Devrimci parti bu nesnel olguyu hareket noktası olarak almalı ve mücadele hattının stratejik çerçevesini buradan kurmalıdır. Bunu, bu nesnel olguyu görmezlikten gelerek ya da geri plana iterek, bunalıma karşı mücadeleyi partiler, hükümetler (örneğin bugünün dünyasında Bush yönetimi ya da Türkiye'sinde AKP hükümeti gibi) ya da onların uyguladığı şu veya bu politikaya (mevcut durumda neo-liberalizme) karşı muhalefete indirgeyen reformizme karşı mücadele ile de birleştirmelidir.

Kriz dönemlerinde reformizm, iflasi açığa çıkan kapitalizmin karşısına sözümona daha az sorunlu kapitalizm alternatifleri ile çıkar. Bu kimi zaman (ve daha çok bağımlı ülkelerde) ulusal kapitalizm, kimi zaman demokratik ya da halkçı kapitalizm, ya da bunların bir tür karması olur. Burada sorun hiç de bu alternatiflerin bu tanımlamalar içinde ortaya konulup konulmadığı değildir. Söylemde sosyalizm iddiası taşıyan hiçbir reformist akım bunu bu şekilde, bu açıklık ve kabalıkta yapmaz. Ama taktik çizgi adı altında ortaya koydukları açık ve net bir biçimde toplumsal devrim perspektifi içinde ortaya konmuyor, anlamı ve mantıksal dinamizmi yönünden buraya bağlanmıyorsa, krizin çoğu durumda kendiliğinden bir yana iteceği politik odaklar ya da politikalar asıl hedef haline getiriliyorsa, sonuç başka türlü olmaz.

KRİZ VE DEVRİMCI PARTİNİN TAKTİK ÇİZGİSİ

"İşçi sınıfının sorunu, kapitalist ekonomiye ve dolayısıyla burjuva sınıf düzeninin sorunlarına kendi içinde, yani kapitalist düzenin kendi tabanı üzerinde çözüm bulmak değildir, olamaz. Onun sorunu, devrimci sınıf mücadelesini geliştirerek, bu ekonomiyi karakterize eden üretim ilişkilerini, bu ilişkilere dayanan sınıf egemenliği sistemini aşmaktır. Dolayısıyla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek ve devrimci sınıf mevzilerini çoğaltmak yoluyla, bunu başaracak koşullara zaman içerisinde ulaşmaktır. İşçi sınıfı, düzenin krizleri ve dolayısıyla mevcut kriz karşısında, ileri süreceği temel ve taktik istemlere de bu bakış açısıyla yaklaşır. Özetle bu, devrime dayalı devrimci sınıf bakış açısı çizgisidir.

"Bütün bu açılardan partimizin programı işçi sınıfının elinde gerçek bir silahtır. Teorik, stratejik ve taktik bölümlerden oluşan bu bütünsel program, genel planda olduğu gibi bugünkü kriz karşısında da işçi sınıfına devrimci bir bakış açısı ve davranış çizgisi sunmaktadır." (Düzenin Krizi ve Devrimci Sınıf Alternatifinden..., Ekim, Sayı: 221, Mart 2001, Başyazı)

Buradaki yaklaşım kriz karşısında devrimci bir partinin stratejik çizgisi ile taktik yaklaşımını bütünlüğü içinde ortaya koymakta, devrimci partinin güncel kriz karşısında izlemesi gereken taktik çizginin

cadelerin sorunları

genel çerçevesine ve şaşmaz amacına da ışık tutmaktadır. Sorunun özü yukarıdaki pasajda bu açıdan özlü bir biçimde ortaya konulduğu için burada buna yeni şeyler eklemeye ihtiyacı duymadan krize karşı ileri sürülmesi gereken taktik istemlere geçmek istiyoruz.

Dünya çapındaki ekonomik krizin genel bir ekonomik çöküş ile sonuçlanıp sonuçlanmayacağını, dolayısıyla böyle bir ihtimalin karşımıza çıkaracağı muazzam sorunları şu an kestirebilecek durumda değiliz. Ama halihazırda tüm kapitalist dünyada olduğu gibi Türkiye’de de durgunluktan daralmaya geçiş biçiminde seyreden bir kriz gerçeği ile yüzyüzeyiz. Bu sınırlardaki bir krizin gündeme getirdiği saldırıların niteliği ve kapsamı gitgide açıklık kazanıyor. Toplu işten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi, çalışma saatlerinin uzatılması da dahil çalışma koşullarının yeni bir düzeyde ağırlaştırılması, sosyal harcamalarda yeni kısıntılar, dolaylı vergilerde ve temel tüketim mallarının fiyatlarında artış, şirket ve banka kurtarmalarının her zamaki gibi halka fatura edilmesi vb., vb...

Krize karşı mücadele adına gündeme getirilen tüm bu saldırı önlemleri krizin faturasının işçi sınıfına ve emekçilere ödetilmesi politikasının ifadesidirler. İlerici-devrimci güçler ile bir bütün olarak emek cephesinin önünde ise krizin faturasını ödemeyi kategorik olarak reddetmek, “Krizin faturasını kapitalistler öde-

sin!” şiarını yükseltmek ve buna dayalı istemler ortaya sürmek görev ve sorumluluğu durmaktadır.

Genel olarak alındığında bu çerçevede ileri sürülecek istemlerin niteliğini ve kapsamını, bizzat sermayenin saldırı paketinden hareketle de formüle etmek pekala mümkündür. İşten çıkarmaların karşısına “İşten çıkarmalar yasaklansın!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “Çalışma sürelerinin uzatılmasına karşı”, “7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”, “Ücretlerin düşürülmesine karşı”, “İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!”, “Çok yönlü sosyal saldırılara ve sosyal hizmetlerdeki yeni kısıntılara karşı”, “Tüm çalışanlar için genel sigorta!”, “Herkes parasız sağlık hizmeti!”, “Herkes parasız eğitim!”, “Herkes sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!”, “Vergi soygununa karşı”, “Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!”, “Yeni zamlara karşı”, “Tüm zamlar geri alınsın, temel tüketim mallarının fiyatları ucuzlatılsın!”, “Kamu kaynaklarının asalak bir sistem içinde israfı anlamına gelen borç ve faiz ödemelerine karşı”, “Borç ödemeleri durdurulsun! Tüm iç ve dış borçlar geçersiz sayılsın!” vb. istemlerle çıkılmalıdır.

Tüm bu istemler bir arada işçi sınıfının ve emekçilerin en acil ve en insani ihtiyaçlarını ifade etmektedirler. Bu çerçevede her bakımdan haklı ve meşrudurlar. Ayrıca tüm bu istemler için yeterli kay-

naklar da birikmiş toplumsal zenginlik ile üretim ve hizmet araçları olarak toplumda fazlasıyla vardır. Tüm sorun bunların kapitalist özel mülkiyet tekeli altında bulunmasıdır. Krizi vesile ederek sorgulanması gereken, işçilerin ve emekçilerin gündemine taşınması gereken de budur. Bu tekel emekçileri en temel ihtiyaçlarından yoksun bırakmakla kalmamakta, topluma her seferinde çok yönlü yeni bir ağır fatura çıkaran yıkıcı krizlerin de asli nedenini oluşturmaktadır. Kapitalist sistemin krizi gerçekten devrimci olan her partinin önüne bu sorgulamayı kitlelerin gündemine taşımayı, kitlelerin geniş katmanlarına maletmeyi, istemlerin formüle edilmesini olduğu kadar mücadele ve eylem hattını da buradan kurma görev ve sorumluluğunu koymaktadır.

Krize karşı taktik istemlerin formülasyonunda gerçekçilik adı altında kapitalizmin mantığını gözetken her girişim reformizme kapıyı ardına kadar aralar. Devrimci partinin görevi kapitalizmin mantığını gözetmek değil, krizle iflası açığa çıkmış bu mantığı tümünden felç etmektir. Devrimci partiyi kapitalizmin işleyiş yasaları değil, sınıfın ve emekçilerin hak ve istemlerinin tümüyle haklı ve meşruluk kapitalizmin mantığı ile bağdaşmadığı içindir ki bu istemler üzerinden gelecekte her ciddi mücadele kitlelerin eylemini ve dolayısıyla bilincini sistemin sınırlarının ötesine taşır. Kitlelere siste-

min aşılması ve toplumsal devrim bilinci aşılar, devrimci süreci güçlendirir ve sistemin aşılmasına yönelik devrimci güç ve mevzileri çoğaltır. Devrimci partinin izleyeceği taktik çizginin de tüm amacı ve hedefi de şaşmaz bir biçimde bu olmalıdır.

“Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” şiarı etrafında halen nispeten kolayca birleşebilen toplumsal muhalefet güçleri, bu şiarı gerçek bir anlam kazandırmak ve onu sosyal eksenli büyük bir mücadelenin verimli kaldıracı haline getirmek istiyorlarsa, krizin yıkımını en az hasarla atlatmak şeklindeki dar ve kısır bakışa düşmeksizin, emekçilerin bu en acil ve en insani talepleri etrafında bir mücadele barikadı örmelidirler. Bu bakış açısı ve buna dayalı kararlı bir birleşik mücadele, kriz vesilesiyle gündeme gelen yeni güncel ve daha somut saldırıları başarıyla püskürtülebilenin de en iyi yoludur. Toplu işten atmalar, yeni vergiler, yeni zamlar, yeni uzun çalışma saatleri, yeni düşük ücretler vb. güncel somut saldırılar da ancak bu yolla etkili bir biçimde püskürtülebilir. (Şu son günlerde Avrupa Parlamentosu’nda gündeme getirilen iş haftasının 60 saate kadar uzatılabilmesi saldırısına karşı “25 saatlik çalışma haftası!” şiarı ile eyleme geçen sendikaların basıncı altında tasarının hiç değilse şimdilik reddedilmesi buna güncel bir örnek olarak verilebilir.)

KRİZİN SİYASAL ETKİ VE SONUÇLARI

Sorunun bir de siyasal boyutu var. Kapitalist sınıf krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçilere ödetmek istediğine göre, bunu devlet sopasını eline her bakımdan çok daha sıkı ve güçlü bir biçimde almaksızın yapamaz. Öncelikle emekçilerin faturayı ödemeye uysalca katlanmaları için elbet. Ama eğer emekçiler bu uysallığı göstermiyorlarsa bu kez devlet zorunu kullanarak onları buna mecbur etmek için. Bu böyle ise eğer, krize karşı devrimci bir mücadele perspektifi ekonomik-sosyal istemlerin ötesinde siyasal bir kapsama da sahip olmak durumundadır. Bunun bir yanı burjuva sınıfı devletinin baskı, tehdit ve terörüne karşı emekçilerin fiili direncini örgütlemek, öteki yanı bu direnci temel siyasal hak ve özgürlüklerin savunulmasına ve elde edilmesine



dayalı bir mücadele platformu halinde somutlamaktır.

Krizin iktisadi kapsamı ve derinliği üzerine onca söz edip de bu aynı olgunun siyasal açıdan ne anlama geldiği, hangi etki ve sonuçları doğuracağını gözden kaçırmak, devrimci olmak iddiasındaki bir parti için en büyük gaflet olur. Bizzat kapitalizmin metropollerinde, kapitalist genişleme dönemlerinde iyi kötü burjuva demokrasisi ile idare edebilen bu ülkelerde bile, polis devletine geçiş özellikle son 20 yılın en önemli olaylarından biridir. Bu toplumsal kriz dönemine bir hazırlık idi ve bundan böyle buna daha çok hız verilecektir. Türkiye gibi ülkelerde ise polis devleti, kurumsal ve yasal yapısıyla olduğu kadar gündelik uygulamaları ile de baskı ve terör rejimi, sürekli bir durumdur. 12 Eylül'ün sağladığı son derece uygun kurumsal ve yasal zeminin ardından Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı yürütülen kirli savaş burjuvaziye baskı ve terör rejimini her bakımdan daha da tahkim etmek olanağı sağladı.

Sonuç olarak Türkiye'nin burjuva sınıf devleti bugünlere ve yarınlara dünden hazır durumdadır. Ve gündemde kriz, bu krizin faturasını emekçilere ödetmek gibi temel önemde bir görev durduğuna göre, bu hazırlık kendini mücadelenin gelişme seyrine de bağlı olarak tüm sonuçlarıyla ortaya koyabilecektir. Özellikle son bir yılda AB makyajının tümüyle bir yana bırakılması, baskı ve terörün, işkence ve polis cinayetlerinin yeniden gündelik bir uygulama haline gelmesi bu açıdan rastlantı değildir. Unutmamak gerekir, son bir yıl aynı zamanda Türkiye kapitalizminin iç kriz dinamiklerinin biriktiği ve bunun dünyadaki genel bir kriz ortamı ile de üst üste bineceğinin kesinleştiği bir evredir. AB ile ilişkiler çerçevesinde sözde demokratikleşme süreci şampiyonu AKP'nin hızla polis devletinin bayraktarı haline gelmesini bu çerçevede ele almak gerekir. Bu tür oyunların kaldırılamayacağı ciddi bir dönemin içine girmiş bulunuyoruz.

Devrimci bir parti, bir bütün olarak ilerici-devrimci hareket bu gerçeği görmeli ve siyasal açıdan tüm gereklerini hesaba katmalıdır. Bunun bir yönüne yukarıda işaret etmiş olduk: Bir yandan kitlelerin mücadelesine militan bir direniş çizgisinde yön vermek ve öte yandan temel hak ve özgürlüklere yönelik mücadeleyi devrimci bir çizgide geliştirmek. Fakat bunlar kadar önemli olan, dahası, bunların gereklerini yerine getirebilmenin de temel önemde bir koşulu olduğu için, bu anlamda belki bunlardan da önemli olan, burjuva legalitesine bağlanmış tehlikeli liberal hayalleri hızla bir yana bırakmak, krizin getireceği yeni zorlu koşullara dayanıklı devrimci bir



örgütsel konuma sahip olabilmektir. Bu alandaki tutum girmiş bulunduğumuz dönemde her ciddi devrimci iddianın da sınanacağı bir denek taşı olacaktır.

Siyasal sorunun bir de dış boyutu, uluslararası siyaset boyutu var. Dünyaya kapitalizminin krizi sistemin merkez üssünde, dünya kapitalizminin ağırlık merkezi olan ABD'de patlak vermişti. ABD yalnızca krizi en derinden yaşayan ülke olarak kalmamakta, aynı zamanda hegemonyası artık yaygın biçimde sorgulanan ve fiilen de çözülen bir ülke konumunda bulunmaktadır. Bu ikisi bir arada onun saldırganlığına görülmemiş boyutlar ekleyecektir. Bu saldırganlığın esas alanı ise Türkiye'yi çevreleyen bölgeler ile İç Asya'dır. Ve Türkiye Amerikan emperyalizminin bu bölgedeki en önemli destek üssü ve Türk burjuvazisi onun en sadık hizmetkarıdır. Türk burjuvazisi, kriz ortamındaki bir Türkiye gerçeği koşullarında, hele de krizden çıkış umutlarının yeni IMF antlaşmalarına endekslediği bir durumda, bu saldırganlık çizgisinde Amerikan emperyalizminin yedeği olmaksızın, ona gerekli hizmeti sunmaktan hiçbir biçimde geri duramaz.

Bu gerçekten ise devrimci parti payına ikili bir sonuç çıkar. Bunun bir yanı, bu kapsamdaki anti-emperyalist ve enternasyonalist mücadele görevlerine gerekli önemi vermektir. Öteki yanı ise, işbirlikçi burjuvazinin Amerikan emperyalizminin hizmetinde girişeceği saldırganlığın ve katılacağı savaşların, Türkiye'nin iktisadi ve sosyal yaşamına yalnızca yeni faturalar olarak yansımakla kalmayacağı, içerdeki baskı ve terör rejimini de yeni bir düzeyde ağırlaştıracağıdır.

BİRLEŞTİRİCİ BİR SOSYAL MÜCADELE EKSENİ

Bugünün Türkiye'sinde devrimci siyasal mücadelenin en temel ihtiyacı tüm mücadele dinamiklerini sosyal bir eksende birleştirebilmektir. 12 Eylül'den bu yana, demek oluyor ki neredeyse 30 yıldır, olmayan budur. Oysa başka ba-

kımlardan ciddi zaafı taşıyan '60'lı ve '70'li yılların mücadelelerinin en büyük üstünlüğü bu idi. '89'da Bahar Eylemleri olarak patlak veren işçi hareketi bir süreliğine de olsa kendiliğinden bunun koşullarını oluşturdu. Fakat devrimci hareketi tümüyle hazırlıksız yakalayan bu büyük dalga kırıldığından bu yana bunun koşullarına yeniden ulaşamadı.

Böyle bir eksenden yoksunluk örneğin Kürt hareketini ciddi açmazlar ve zaafılarla yüz yüze bırakmakla kalmamış, sorunun ve hareketin kendisi, yarattığı tüm sıkıntılara rağmen burjuvazi için toplumu nispeten kolayca yönetebilmenin ve sınıf eksenli bir sosyal mücadelenin gelişmesini engelleyebilmenin önemli bir olanağına da dönüşmüştür. Şimdilerde ise gündemde ilerici bir yönelime sahip, mezhepsel baskılara ve rejimin temelindeki mezhep ayrımcılığına karşı laik-demokratik istemler ileri sürebilen bir Alevi hareketi var. Fakat merkezinde işçi sınıfının durduğu bir sosyal mücadele ekseninin geliştirilemediği bir durumda, tüm iyi niyetine rağmen bu hareketin düzenin çarkları arasında bir biçimde eritileceğinden de kuşku duyulmamalıdır.

Böylece bugünkü kriz koşullarının tüm öteki mücadele dinamikleri için de birleştirici olabilecek bir sosyal mücadele ekseninin geliştirilmesinde bir fırsat olarak kullanılabilmesi sorununa geliyoruz. Bu olanak potansiyel olarak kesinlikle vardır, tüm sorun onu bir gerçekliğe dönüştürebilmektir. Bu ise bir bütün olarak ilerici-devrimci hareketin sergileyeceği ortak sorumluluğa, ortaya koyabileceği birleşik güç, yetenek ve inisiyatifine bağlıdır.

Her dönem eylemliliğini her şeye rağmen bir biçimde sürdürmeyi başaran işçi sınıfı hareketi özellikle son iki yıldır belirgin bir yeni hareketlenme içindedir. Halen konumu ve eğilimi ne olursa olsun ilerici-devrimci akımların büyük bir bölümünün de asıl ilgi ve umut konusudur. Son iki yılın, ama özellikle de geride bırakmakta olduğumuz yılın 1 Mayıs süreci, işçi sınıfı hareketinin gücünü ve birleş-

tirici yeteneğini ayrıca hissettirmiş, ona gösterilen ilgiyi ayrıca güçlendirmiştir.

Şimdi kriz koşullarındayız ve hareketliliğin, direniş ve protestoların ağırlık merkezi bir kez daha işçi sınıfıdır. Kendini adeta kendiliğinden dayatan devrimci sorumluluk, krizin sağlayacağı olanakları en iyi biçimde değerlendirerek dinamik bir işçi hareketinin gelişmesini kolaylaştırmak ve hızlandırmaktır. Bunu tüm öteki mücadele dinamiklerinin ortak ve birleştirici eksenine haline getirebilmektir. Bu, kendine devrimci ya da sosyalist diyen hiçbir parti ya da akımın kaçınmayacağı bir nesnel güncel sorumluluktur. Ve bugün bunun dışında kriz koşullarını siyasal mücadele için etkili bir kaldıraç olarak kullanabilmenin bir olanağı da yoktur. Bugünün Türkiye'sinde somut gerçeğe gözlerini kapamayan herkes bunu az çok bir açıklıkla pekala görebilir.

Bu gerçek üzerinde az çok ortak bir görüş birliği sağlayabilmek belki de her şeye rağmen nispeten kolaydır. Daha zor olanı ise bunu devrimci bir bakış açısı ekseninde somutlayabilmektir. Aylardır kendini gösteren krize, onun ilk yıkıcı etkilerine ve sınıf cephesinden gelen ilk anlamlı tepkilere rağmen halen birleşik bir mücadele cephesi kurulamamasının gerisinde bu vardır. Bugünün Türkiye'sinde devrimci hareket güçsüz ve dağınıktır. Bu reformist harekete hak etmediği bir ağırlık kazandırmakta ve sonuçta kriz ortamında sosyal mücadeleyi devrimci bir perspektifle somutlamayı zora sokmaktadır.

Türkiye'nin reformistleri, hemen tümü hâlâ da kendilerini devrimci ya da sosyalist olarak tanımlasalar da, mücadele süreçlerine tipik reformist bir mantıkla yaklaşmakta, bu çerçevede bölücü ve devrimci olanakları boşa çıkarıcı bir rol oynamaktadırlar. Bu kendini şimdi de krize karşı oluşturulmaya çalışılan birleşik platformlara yaklaşım üzerinden göstermektedir. Reformistlerin önemli bir bölümü kendilerini yerel seçimlere endekslemişlerdir ve sorunlara da bu

merkezden bakmaktadırlar. Kriz de onlar için yerel seçim sürecinde kitlelere seslenmenin yeni bir olanağı olmaktan öteye geçmiyor.

Oysa krizin gündeme getirdiği saldırı dalgasına karşı militan bir işçi ve emekçi barikatı oluşturmak öteki her şeyin tabii kılınacağı ana eksen olmalıdır. Dikkatler seçim sandığına değil sınıf ve kitle eylemine, bu çerçevede fabrikalara ve işletmelere, sokaklara ve alanlara odaklanmalıdır. Bu çerçevede gündeme gelecek her gerçek kitle eyleminin etki ve kazanımı, kitlelerin eğitimine, örgütlenmesine ve mücadele azmine katkısı, seçim sandığından elde edileceği umulan her türlü başarıdan çok daha üstün, anlamlı ve kalıcı olacaktır. Bunu anlayıp anlayamamak devrimcilik ile reformizm arasındaki derin farkı ortaya koyar.

KRİZ DÖNEMİ VE PARTİNİN GÖREVLERİ

Partimiz için kriz bir durum değil fakat önümüzdeki yılları kapsayacak bütün bir dönemdir. Etki ve sonuçları yıllarca sürececek bir krizden söz ederken bunu anlatmış oluyoruz. Bundan böyle artık öteki her şey kriz ortamında yaşanacak, krizin oluşturduğu zemin üzerinde bir anlam taşıyacaktır. Örneğin güncel saldırıları göğüslemekten Yerel Seçimlere, bir bütün olarak Bahar Süreci'nden 1 Mayıs'a kadar önümüzdeki ayların gündemleri artık kriz süreci içinde, onun ortaya çıkardığı yeni sosyal-siyasal zeminde somut anlamlarını bulacaklardır.

Bu, kriz dönemine soluklu bir mücadele dönemi olarak bakmak, tüm hazırlıkları ve mücadele görevlerini de buna göre ele almak demektir. Bu hazırlıkların içe dönük yüzünde, devrimci bir partinin krizle belirlenen bir döneme en iyi uyumu sağlama sorunu vardır. Buna ilişkin sorunlar bütününü burada bir yana bırakıyoruz; bunlar partinin kendisini ilgilendirmektedir, parti içinde tartışılacak, değerlendirilecek ve uygulamalara konu olacaktır. Dışa dönük yüzünde ise, bura-

ya kadar genel bir çerçeve içinde, ilerici-devrimci hareket de içinde toplumsal muhalefetin geneli gözetilerek ortaya konulan devrimci mücadele perspektifinin gerektirdiği çok yönlü bir çalışma ve mücadele süreci vardır. Bunun hakkını en iyi biçimde vermek herkesten önce bu perspektifle ortaya çıkan partinin kendi görevidir.

Kriz etki ve sonuçları bakımından kapsamlı ve karmaşık bir olgudur. Kriz ortamlarında sınıflar ve onları temsil iddiasındaki siyasal güçler karşı karşıya gelir. Bu çerçevede parti krize karşı etkili ve sonuç alıcı bir mücadele sorununa ilerici-devrimci hareketin ve toplumsal muhalefetin bütünü üzerinden, bu bütünün ifade ettiği güç ve olanaklar üzerinden bakmak zorundadır. Bu bir öznel tercih sorunu değil fakat krize karşı etkili ve sonuç alıcı bir toplumsal-siyasal mücadelenin zorunlu nesnel koşuludur.

Fakat bu hiçbir biçimde kendinden ötesine edilgen mecbur ve mahkum olmak anlamına da gelmemektedir. Tam tersine, ortaya koymuş bulunduğumuz sorunlardan da anlaşılacağı gibi, büyük bir heterojenlik gösteren bu zeminde ciddi görüş ayrılıkları ve dolayısıyla da partiyi bekleyen ilkeli ve kararlı bir mücadele alanı bulunmaktadır. Devrimcilik ve reformizm olarak kendini gösterecek bu çatışmada devrimci çizgiye, tutum ve tercihlere güç kazandırmak için ciddi bir mücadele partinin görevidir. Sorun bu zeminde devrimci bir ayrışmayı gerçekleştirmek, ama bunu çok zorunlu olmadıkça bir kopmanın değil tüm öteki güçleri daha tutarlı bir hatta sürükleyebilmenin olanağı olarak değerlendirilmektir.

Kriz ortamında partinin kendi bağımsız siyasal çalışması ise tümüyle farklı bir sorundur. Parti etkili bir sınıf ve kitle hareketinin geliştirilebilmesi için toplumsal muhalefetin bütünsel güç ve olanaklarına gerekli önemi verir. Ama bu, kendi bağımsız faaliyetini yürütmesinin ne engeli ne de alternatifidir. Partinin başarısı bu

ikili görevler alanını ne ölçüde başarıyla birleştirip bağdaştırabileceğine de sıkı sıkıya bağlıdır. Bir yandan, kendi devrimci bakış açımız çerçevesinde genel devrimci çalışmamızı krizin ortaya çıkardığı yeni koşullara en iyi biçimde uyarlayacağız, gerekleri doğrultusunda etkin ve yaratıcı bir biçimde seferber olacağız. Öte yandan, krize karşı birleşik bir sınıf ve kitle hareketinin geliştirilmesi ve bunun devrimci bir çizgide gerçekleştirilmesi için en azami bir çaba, katkı, inisiyatif ve ilkeli mücadele yeteneği göstereceğiz.

Kriz çalışma alanlarımızda bir değişikliği değil fakat onlara yönelik daha yoğun ve etkin bir çalışmayı gerektirmektedir. Krize karşı etkili bir toplumsal muhalefetin biricik eksenini işçi sınıfıdır ve biz de halen bu alanda konumlanmış durumdayız ve bu alan üzerinden çalışıyoruz. Bu çerçevede krize karşı temel kitle dinamiği ile bizim olağan çalışma alanımız kendiliğinden çıkıyor. Fakat kriz dönemi aynı zamanda kitle hareketinin genelleşme olanakları ortaya çıkarabildiği bir dönem olduğuna göre, genelden seslenebilmek ve genelleşen eylem ve etkinliklerde en iyi biçimde yer almak da durumundayız. Ayrıca kriz yaygın işsizlik, işçilerin bir bölümünün kendi istemleri dışında üretim alanlarından kopartılarak yaşam alanlarına hapsedilmesi anlamına da geldiği için, bundan böyle fabrika ve işletme çalışmasını işçilerin yaşam alanlarındaki çalışma ile birleştirme sorununu daha çok önemsemek durumundayız.

Krize karşı etkili bir sosyal-siyasal muhalefeti örgütlemenin iki düzlemi var.

Bunlardan ilki ilerici-devrimci siyasal güçler ile başta sendikalar olmak üzere demokratik kitle örgütlerinin birleşik örgütsel platformudur. Bu konuda öncelikle yakın dönemin önemli bir deneyimi olan Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu deneyimi var önümüzde. Söz konusu güçlerin birleşik bir tutumla hareket etmesi olanağı elde edilebilirse eğer, bunun alacağı örgütsel biçim konusunda bu deneyimden eleştirel bir tarzda

yararlanılabilir. Öte yandan, bu düzeyde bir birleşik örgütlenmenin akibeti beklenmeden, bugünden olanaklı olan tüm yerelerde bu türden birleşik platformların örgütlenmesine öncülük edilebilir, var olanların içinde yer alınabilir.

Örgütlenmenin öteki düzlemi ise bizzat sınıfın ve emekçilerin dolaysız örgütlenmesidir. Bu karşımıza kriz koşullarına yanıt verebilecek taban örgütlenmeleri sorununu çıkarıyor. Bu konuda burada, olanaklı olan her fabrika ve işletmede bu türden örgütlenmeleri, her biçimiyle komiteleşmeyi teşvik etmek ve gerçekleştirmek için en azami çaba harcamak gerekliliğine işaret etmekle yetinebiliriz ancak.

Devrimci siyasal çalışmanın yol, yöntem ve araçları sorununa girmiyoruz. Bunun, koşulları ve olanakları en iyi biçimde hesaba katmaya dayalı bir devrimci inisiyatif ve yaratıcılık alanı olduğuna işaret etmekle yetiniyoruz.

Aynı sınırlı yetinmeyi eylem çizgisi alanında gösterebiliriz. Görev krizin kitlelerde çok yönlü olarak beslediği ve besleyeceği hoşnutsuzluğu her yolla açığa çıkarmak, eyleme dökmeye çalışmak olmalıdır. Bunun alacağı biçimler hayatın içinde amaca en uygun biçimde bir bakıma kendiliğinden şekillenecektir. Nitekim daha şimdiden bu alanda önemli bir pratik deneyim kendini göstermektedir. Çeşitli biçimleriyle direnişler, fabrika havzalarındaki yürüyüşler, tekeli şirketlerin önündeki gösteriler, ve en önemlisi de fabrika işgalleri, tüm bunlar daha şimdiden bizzat işçi hareketinin kendi dinamizminden gelmektedir. Bunları başarılı kılmak, yaymak, birleştirmek, koordine etmek vb. devrimci siyasal çalışmanın öncelikli sorunları arasındadır. Bu kapsamda fabrika işgalleri özellikle önemlidir. Bu, bugünün koşullarında dokunulmazlığı kutsanan kapitalist özel mülkiyete "dokunmak" anlamına gelir. Bu bakımdan büyük bir politik anlam taşırlar ve bilinç sıçramalarına hizmet ederler. Bununla bağlantılı olarak bankaları, borsayı ve tekeli şirket binalarını, tekeli kapitalist egemenliğin bu en önemli sembollerini, mekan olarak hedef alacak eylemler örgütleyebilmenin, kuşatmaktan işgal etmeye kadar protestoları buralara taşıyabilmenin büyük politik önemine de işaret edebiliriz.

Genel perspektiflerin ötesindeki çok şey pratik hayatın sorunudur; bu konulara ilişkin görüşleri ve deneyimleri en iyi pratik hayata daha yakın, dahası bizzat onun içindeki parti militanları ortaya koyabilirler. Parti bu konularda onların yaratıcı düşünsel katkılarına fazlasıyla ihtiyaç duymaktadır.



Siyonist rejim histeri-açmaz ikileminde

Filistin halkının başlattığı “geri dönüş hakkı” eylemleri her Cuma günü gerçekleştirilmeye devam ediyor. Eylemler ilkin her gün, belli bir aşamadan sonra ise haftada bir İsrail sınırına yürüyüş şeklinde yapılıyor. Her eyleme kurşun ve gaz bombalarıyla saldıran işgalci İsrail ordusu 120’yi aşkın Filistinliyi katletti. Yaralıların sayısı ise 3 bini aştı. İsrail’in bu gözü dönmüş saldırganlığı, Filistin halkının direniş azmini kıramadı. Direniş İsrail’in aczini derinleştirirken, saldırganlığını da arttırdı.

İsrail ordusu sadece sınıra yürüyenlere saldırmıyor, bazen de savaş uçaklarıyla Gazze şeridini bombalıyor. Doğu Kudüs, Batı Şeria ve 1948 Filistinlilerini hedef alan kitlesel tutuklamalar da gerçekleştiriyor. İsrail, ‘Doğu Kudüs’ün bazı semtlerinde ise etnik temizlik yapıyor. Bu arada ‘Yahudi Ulus Devleti’ yasasını onaylayan İsrail meclisi (Knesset), ırkçı Apartheid rejimine “yasal kılıf” uydurdu. Bu yasa hem etnik temizlik saldırılarını hem Filistin topraklarını çalan dinci-sağcı Yahudilerin yerleşim kurma girişimlerini teşvik ediyor.

“ASRIN ANLAŞMASI” TUTMADI

Donald Trump yönetiminin tam desteğine yaslanan yozlaşmış Netanyahu hükümeti, İsrail sınırına yakın bölgelerde İran’ın askeri varlığı olduğu gerekçesiyle, halen Suriye’deki bazı hedeflere füze saldırısı düzenliyor. Kan dökmeden varlığını sürdüremeyen siyonist rejim hem saldırıyor hem korkuyor. Zira Suriye ile mütte-



fikleri İsrail’in saldırılarına arada bir karşılık veriyorlar. Rusya’nın İsrail’le yürüttüğü görüşmelerin sonucunu bekleyen Suriye ile müttefikleri, siyonist rejimle açık bir çatışmaya girmeyi tercih etmiyorlar. Yine de anlaşma sağlanamaması durumunda açık çatışmanın kaçınılmaz olacağını da belirtiyorlar.

Bu arada Trump ile Körfez şeyhlerinin İsrail’i kurtarmak için gündeme getirdikleri “asrın anlaşması”, Filistin halkının ve direniş örgütlerinin kararlı tutumu karşısında etkili olamıyor. İsrail’in histerisini arttıran nedenlerden biri de bu anlaşmanın ölü doğmuş olmasıdır. Filistin halkının bu küstahça girişim karşısındaki tutumu net. Filistin yönetimi lideri Mahmut Abbas gibi uzlaşmacılar bile, “asrın anlaşması” dayatmasını reddediyorlar. Nitekim onlarca yıldan beri ‘ABD barışı’na umut bağlayan Abbas, sonunda Moskova’nın kapılarını çalmak zorunda kaldı. Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin’le görüşen Abbas, Rusya’dan arabuluculuk yapmasını talep etti. Dışişleri Bakanı ile Genelkurmay Başkanı’nu Tel Aviv’e gönderen Putin, konuyla ilgilendiğini belli etti.

Bu yılın ilk 7 ayında defalarca Moskova’ya giden rüşvetçi İsrail Başbakanı, İran güçlerinin Suriye’den çıkarılması için adeta Putin’e yalvarıyor. Bu arada “asrın anlaşması”nın hayata geçirilmesi için sabırsızlanan siyonist başbakan, Rusya için içine girdikçe bu hedefe ulaşmanın zorlaşacağını da biliyor. Ancak ABD’yi İran’a saldırtmadığı sürece, Netanyahu Rusya’ya muhtaç kalacaktır.

Bu döngü, İsrail’in histeri ve açmaz ikilemini derinleştiriyor. Nitekim Rusya Genelkurmay Başkanı ile birlikte Tel Aviv’i birlikte ziyaret eden Sergey Lavrov’un, barış istiyorsa İsrail’in işgal altında tuttuğu Golan Tepeleri’nden de çekilmesi gerektiği mesajını ilettiği bildirildi. Oysa İsrail’in esas hedefi Golan Tepeleri’ni ilhak edip Şam’ı tehdit etmeye devam etmektedir. Yeni güç dengeleri dikkate alındığında bu hedefe ulaşmaları kolay değil.

SIYONİST REJİMİN HAYALLERİ VE AÇMAZLARI

Hem Irak hem Suriye’de IŞİD’e karşı savaşın başarıya ulaşması, dinci çetelere işbirliği yapan siyonist rejimin açmazını

daha da derinleştirdi. Zira cihatçı çeteleri kullanarak hedeflerine ulaşmaya çalışan İsrail, sadece Suriye ordusunu değil, Filistin ve Lübnan direniş hareketlerini de yenilgiye uğratmayı hayal ediyordu. Oysa tersi oldu. Artık Suriye ordusu ile Lübnan ve Filistin direniş hareketleri geçmişe göre çok daha güçlüler.

Bu koşullarda İsrail’in tek umudu ABD’nin İran’a saldırmasını sağlamaktır. Ancak görüldüğü kadarıyla Trump yönetimi halen buna pek hevesli değil. İran’ı hedef alan konuşmalarında saldırı dozunu arttırsa da sonucu yıkıcı olacak bir savaşa girmek için hazırlık yapmıyor.

Göründüğü kadarıyla İsrail şu veya bu şekilde Rusya ile anlaşmak zorunda kalacak. Bu ise yayılmacı siyonist rejim için kabulü zor bir durumdur. Çünkü Rusya’nın önerdiği anlaşma somut; yayılmaya devam etmek bir yana, büyük bir stratejik önem atfedilen Golan Tepeleri’nden çekilmek...

İsrail’in böyle bir şartı kabul etmesi kolay olmaz. Rusya’nın önerisine sırt dönmesi ise, Suriye’de oluşan dengeleri sineye çekmesini zorunlu kılıyor. Zira 7 yıllık savaşın ardından zafer kazanan Suriye ile müttefiklerinin İsrail dayatmalarını kabul etmeleri imkansızdır. “Direniş eksenini”nin liderleri, verili koşullarda İsrail’le “kader belirleyici” savaşın kaçınılmaz olduğunu, bunun ise siyonist rejimin sonu olabileceğini belirtiyorlar.

DİRENİŞ DEVAM EDECEK

ABD rejimi, Putin-Trump görüşmesinde varılan anlaşmaya uyarı, İsrail’in seçenekleri daralacak. Siyonistlerin saldırganlaştıkça açmaza saplanmaları, açmaza saplandıkça saldırganlaşmaları içinde buldukları durumu gözler önüne seriyor.

Elbette siyonist rejim, başta Yahudiler olmak üzere Ortadoğu halkları için halen ciddi bir tehdit oluşturuyor. Nükleer dahil son teknoloji ürünü silahlarla donanmış olan bu rejim dize getirilene kadar bölgede gerçek bir barışın sağlanması olası görünmüyor.

Rusya’nın önerdiği “çözüm” planının işe yarayıp yaramayacağını önümüzdeki süreç gösterecektir. Yine de kesin olan bir şey varsa o da Filistin başta olmak üzere bölge halklarının işgale ve yayılmacılığa karşı direnişlerinin devam edeceğidir...

İsrail’den çetelere destek Suriye’ye saldırı

Suriye’deki cihatçı çeteler buldukları mevzilerden atılırken çetelerin hamiliğini yapan siyonist İsrail ise tetikçilerini korumak için saldırılarını sürdürüyor.

“İlimli muhalefet” kılıfıyla meşrulaştırılmaya çalışılan dinci-gerici çetelerin, “sivil savunma ağı” adı altında oluşturduğu “Beyaz Baretliler”den yüzlerce kişi, Suriye’nin güneybatısından İsrail aracılığıyla Ürdün’e tahliye edildi.

İsrail Savunma Kuvvetleri (IDF) tarafından yapılan açıklamada, ABD ve Avrupa ülkelerinin talebi doğrultusunda

tahliyenin gerçekleştiği ifade edildi.

İsrail ordusunun ve Ürdün Dışişleri Bakanlığı’nın işbirliğiyle yürütülen operasyonda, 800’e yakın kişinin Suriye-İsrail sınırından alınarak Ürdün’e tahliye edildiği belirtildi.

Öte yandan 24 Temmuz’da, İsrail’in işgali altındaki Golan Tepeleri civarında Suriye’ye ait Suhoi savaş uçağı “hava sahasını ihlal ettiği” gerekçesiyle düşürüldü. İsrail ordusu uçağın Patriot hava savunma sistemlerinden fırlatılan iki füze ile vurulduğunu açıkladı.

Suriye ordusunun IŞİD’e yönelik

operasyonlarını yoğunlaştırdığı güney bölgesinde 25 Temmuz sabahı üç intihar saldırısı düzenlendi.

Golan Tepeleri yakınındaki Süveyda kenti ve çevresindeki köylerde düzenlenen saldırıların IŞİD tarafından gerçekleştirildiği belirtilirken, saldırılarda 38 kişinin yaşamını yitirdiği 37 kişinin de yaralandığı açıklandı.

Suriye’nin resmi haber ajansı SANA, Süveyda’daki intihar saldırısının ardından, kolluk güçlerinin takip ettikleri iki saldırganı kendilerini havaya uçurmadan önce öldürdüklerini bildirdi.

“Beyaz Baretliler” siyonist İsrail’de

Suriye’ye karşı emperyalist savaşın “insani kılıklı” bölüklerinden biri “Beyaz Baretliler” diye adlandırılan “sivil savunma” birlikleri idi. Suriye ile müttefiklerinin cihatçı çeteleri temizleyip İsrail sınırına dayanması üzerine, bu insani kılıklı savaş bölüğü, maskelerini soyunup İsrail’e sığındı. Savaşın parçası olmasına rağmen kendilerine “sivil savunma” adı verenlerin Filistin halkının katillerinin kanatları altına sığınması eşyanın tabiatına uygundur.

EMPERYALİSTLERİN “CESURLAR”I...

Batlı emperyalistlerin “cesurlar” diye adlandırdığı, hatta Nobel’e aday göstermek istedikleri “Beyaz Baretliler”, IŞİD ve El Kaide’nin Suriye kolu El Nusra’nın hakim olduğu alanlarda üslenmişti. Cihatçı çetelerle ortak hareket eden Beyaz Baretliler, çetelerin hezimete uğratılması üzerine İsrail’e kaçtılar. Oradan da gizli bir şekilde başka devletlere transfer edilecekleri belirtiliyor.

“İnsani yardım” adı altında faaliyet gösteren Beyaz Baretliler’in Suriye’ye karşı savaşın bir parçası olduğu daha önce de açığa çıkarılmıştı. Lübnan’dan yayın yapan El Mayadeen kanalı, bu kişilerin emperyalist ülkeler ve bölgedeki devletlerin istihbarat örgütlerine mensup subaylardan teşkil edildiğini açığa çıkarmıştı. Ancak emperyalistlerle bölge-



deki suç ortakları, bu gerçeği inkar edip bu savaş çetelerini kullanmaya devam ettiler.

“ULUSLARARASI TOPLUM”UN BİLGİ KAYNAĞI...

Emperyalist merkezlerle bölgedeki Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi suç ortaklarının Suriye’ye karşı savaşın medya ayağında Beyaz Baretliler’in açıklamaları özel bir yer tutuyordu. Bu çetenin bir parçası olan ve Londra’da oturan bir kişiye ise “Suriye İnsan Hakları Gözlemevi” adı verilmişti. Bu “güvenilir” kaynaklara dayanan medya tekelleri, yedi yıldır dünyaya yalan haber yayma seferberliği içindeydi.

Batlı emperyalistlerin Suriye’yi sa-

vaşla tehdit etmelerine vesile edilen “sivillere karşı kimyasal silah kullanıldı” yalanını ortaya atan, bu yalanı yutturma için kurmaca videolar hazırlayan da Beyaz Baretlilerdi. T. Erdoğan “NATO bir an önce Suriye’ye saldırmalıdır” vaazını verdiğinde, Beyaz Baretliler’in uydurma videolarını gerekçe gösteriyordu. Zaten Beyaz Baretliler baştan beri bu amaçla kurulmuş bir savaş bölüğü idi...

“İNSANİ KILIKLI” SAVAŞ ÇETESİ!

“Sivil savunma” kılığı altında savaşta-ki yerlerini alan Beyaz Baretliler, Suriye halklarına karşı işlenen savaş suçunun faileri arasında yer aldı. Çatışma alanlarında IŞİD ve diğer çetelere yardım eden Beyaz Baretliler, cihatçıların vahşetinin

üstünün örtülmesi ya da işledikleri savaş suçlarının Suriye yönetiminin üstüne yıkılmasında özel bir rol oynadılar. Bu iğrençliğin son örneği, Doğu Guta’nın cihatçı çetelerden temizlenmesi sırasında yayınladıkları sahte video oldu.

Esad yönetiminin sivillere karşı kimyasal silah kullandığı mizanseninin yer aldığı video, batlı emperyalistler tarafından Suriye’ye füze saldırısı düzenlemenin gerekçesi olarak kullanıldı. ABD, Fransa, İngiltere tarafından düzenlenen saldırıda Suriye’ye yüzü aşkın füze atılmıştı.

Ne zaman cihatçı çeteler zora düşse, bir mizansenle boy gösteren Beyaz Baretliler, belli ki emperyalist efendileri tarafından kendilerine verilen emirlere uygun hareket ediyorlardı. Sıkışan cihatçıların imdadına yetişmek için gösterdikleri “istikrarlı” çaba, bu savaş bölüğünün bir merkezden yönetildiğinin göstergelerinden biriydi. Savaşta oynadıkları uğursuz role gerek kalmayınca, İsrail’e geçmeleri emrini de patronlarından aldıklarına kuşku yoktur.

Siyonist İsrail devletine sığınan Beyaz Baretliler, kendilerine yakışan yere kapağı atmış oldular. Ancak Suriye’ye karşı savaşın bu suç ortaklarının kullanım şekli, kapitalist emperyalizmin sadece barbarlıkta değil, ahlaksızlıkta da hiçbir sınır tanımadığını bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Filistinlilere yönelik saldırılar sürüyor

Siyonist İsrail’in Gazze ve Batı Şeria’da Filistinlilerle yönelik saldırıları aralıksız olarak sürüyor.

4 FİLİSTİNLİ BOMBALARLA KATLEDİLDİ

Gazze’den kendilerine ateş açıldığını iddia eden İsrail ordusu 20 Temmuz’da savaş uçakları ve tanklarla bomba yağdırdı.

İsrail ordusunun açıklamasında “Gazze Şeridi sınırındaki şiddetli gösteriler esnasında İsrail askerlerine ateş açıldı. Buna karşılık İsrail ordusunun jetleri ve tankları Gazze’nin çeşitli yerlerinde askeri hedefleri vurdu” denildi.

Hamas’a ait 8 askeri noktanın vurulduğu ve 4 Filistinlinin öldüğü belirtildi.

Gazze’nin güneyindeki Han Yunus’ta 2, Refah’ta 1 ve son olarak da Gazze’nin

doğusunda 1 olmak üzere öldürülen 4 Filistinlinin Hamas’ın askeri kanadı İzzeddin Kassam Tugayları üyesi olduğu açıklandı.

“ATEŞKES” AÇIKLAMASI

İsrail’in Gazze’de 4 Filistinliyi katlettiği saldırının ardından 21 Temmuz sabahı Hamas sözcüsü Fevzi Barhum tarafından yapılan yazılı açıklamada, Gazze’de İsrail ile “ateşkes” sağlandığı ileri sürüldü. Açıklamada “Uluslararası çabalar ve Birleşmiş Milletler’in araya girmesiyle İsrail işgali ve Filistinli güçler olarak önceki sakin duruma dönmeye karar verdik” denildi.

“Ateşkes” iddialarına karşın İsrail re-

jiminin şefleri saldırı tehditlerinden geri durmuyor. Son olarak, İsrail Savunma Bakanı Avigdor Liberman, “Hamas’ın saldırılarını” bahane ederek “yıkım ve can kaybı” tehdidi savurdu, adeta katliam yapacaklarını dile getirdi.

Birleşmiş Milletler Ortadoğu Barış Süreci Özel Koordinatörü Nickolay Mladenov ile telefonda görüştüğü belirtilen Liberman, “Eğer Hamas roket atışlarına devam ederse, sonuç onların düşündüklerinden daha ağır olabilir. Meydana gelecek yıkım ve can kaybından Hamas sorumlu olacaktır” ifadelerini kullandı.

SALDIRILAR SÜRDÜ

Ateşkes iddialarına karşın İsrail’in

saldırganlığı kesintisiz olarak sürdü.

Bab ez-Zaviye bölgesindeki protestolarda gözaltına alınan Down sendromlu 26 yaşındaki Mahmud Zayid askerler tarafından dipçiklerle darp edildi.

Beytullahim’in güneyinde yer alan Ed-Dehişe Mülteci Kampı’na 23 Temmuz sabahı İsrail askerleri tarafından baskın düzenlendi. Baskına karşı Filistinliler taş, sopa ile direnirken İsrail askerleri gerçek mermi kullandı. Saldırıda İsrail askerleri tarafından vurulan 15 yaşındaki Erkan Sair Mezher adlı Filistinli çocuk göğsüne isabet eden kurşun sonucu hayatını kaybetti.

Batı Şeria’da 25 Temmuz’da çeşitli kentlerde yapılan baskınlarda 13 kişi gözaltına alındı. Mülteci kampları, öğrenci yurdu ve evlerde yapılan baskınlarda terör estiren İsrail askerleri tehditler savurmaktan da geri durmadı.

Macron'un Fransa'yı sürüklediği karanlık ve sınıf mücadelesi



Avrupa'da koyu bir siyasal gericilik kol geziyor. İşçi ve emekçilerin dışı dış mücadelelerle elde ettikleri tarihsel tüm kazanımlar saldırı altındadır. Temel hak ve özgürlüklerin kırıntılarına dahi aşırı bir tahammülsüzlük sergileniyor. Düne kadar yaşlı kıtanın en büyük övücü ve üstünlüğü olarak sunulan burjuva demokrasisi artık bir yük olarak görülüyor. En başta parlamento ve anayasal yapılar olmak üzere yerleşik kurumlara, yanı sıra yıllardır siyasal arenada boy gösteren mevcut partilere giderek açık biçimler kazanan güvensizlik, demokratik değerlerin ve teamüllerin gözden düşürülmesi ya da yok hükmünde sayılmasıyla tamamlanıyor. Hem en görkemli burjuva devrimine hem de Paris Komünü gibi ilk proleter devrime sahne olan, bu bakımdan da köklü burjuva demokrasisi geleneği bulunan Fransa gibi bir ülkede dahi, OHAL ve KHK'lar olağan hale gelmiş bulunuyor. Her yerde çıplak bir zor unsur olarak polisin toplumun önüne sürülmesi yetmiyor, bu adım tepeden tırnağa gestapo zihniyeti ile hazırlanmış yeni polis yasaları ile destekleniyor. Her yerde mevcut devletlerin birer polis devletine dönüşmesi ve demokrasiden uygun adım siyasal gericiliğe geçiş, içinde bulunduğumuz dönemde Avrupa'nın genel siyasal tablosunu oluşturmaktadır.

FRANSA'DA YENİ BİR FIGÜR

Yukarıdaki tabloyu, dönem içinde öne çıkan yeni yüzler tamamlıyor. Bunlardan en öne çıkanlardan biri de Emmanuel Macron'dur. Macron'un ciddiye alınacak siyasal bir geçmişi ve dolayısıyla bunun ifadesi bir deneyimi bulunmamaktaydı. Ancak, daha başından, genç ve çalışkan bir bankacı olarak finans kapitale kusursuzca hizmet ederek sınıfsal safını belirlemişti. Finans kapitale hizmetteki iştahı ve ihtiraslı kişiliği dikkatten kaçmamış ve yeterli görülmüş olacak ki, daha ileri hizmetlerde bulunsun diye ve bir ilk fırsat olarak, Hollande-Walls hükümeti döneminde

minde göreve çağrıldı.

Dönemin işbaşındaki hükümeti tam bir sosyal yıkım ve savaş hükümetiydi. Sözde sosyalist Hollande-Walls hükümetinin ilk icraatı hiçbir sağ hükümetin cesaret etmediği ya da edemediği, Fransız işçi ve emekçilerinin sosyal haklarını tırpanlama amacı taşıyan acımasız bir çalışma yasası hazırlamak oldu. Hazırlayan ise dünün küçük bankacısı Macron'du.

Sonrası biliniyor. Her yerde olduğu gibi Fransa'da da yerleşik kurumlara, mevcut partilere, bilinen ve defalarca denenmiş figürlere güven zayıflamıştı. Koşullarsa yeni yüzleri öngörmekteydi. Fransa'nın büyük burjuvazisi kendisine cesaretle, büyük bir sadakatle ve kusursuzca hizmet edecek, hırslı, ihtiraslı yeni yüzlerin arayışındaydı. Buna en uygun aday Macron'du.

FRANSA'DA MACRON'LU DÖNEM

Fransız büyük burjuvazisinin bu yeni yetme temsilcisi efendilerine verdiği sözlere tam uydu. İşbaşına gelir gelmez işçi ve emekçilere dönük kapsamlı ve acımasız bir saldırıya geçti. Hiç vakit kaybetmeden Fransa'da kendi adıyla anılır olan çalışma yasalarını gündeme getirdi. Söz konusu yasa sadece iş yaşamını MADEF'in istekleri doğrultusunda yeniden düzenlemekle sınırlı bir yasa değil. Fransız büyük burjuvazisi köklü dönüşümler istiyor. Macron'un işçi ve emekçilere dayattığı saldırı tam olarak bu kapsamda bir saldırdır. Fransız işçi ve emekçilerinin tarihsel tüm kazanımlarını hedefliyor ve köklü bir tasfiye hareketi anlamına geliyor.

Fransa'da yeni bir döneme geçiş hedefli bu saldırı toplumca da doğru algılandı ve tepki gördü. Anında sokağa çıkıldı, grevler, boykotlar, blokaj eylemleri ve siyasal gösteriler birbirini izledi. Nedir ki, bunlar Macron ve ekibini durdurmaya yetmedi. Saldırganlıkta hız kesmeyen Macron hükümeti, anayasanın ancak sa-

vaş dönemlerinde başvuru 149. maddesinin 3. fıkrasına başvurarak, meclisi devre dışı bıraktı ve söz konusu tasarımı yasallaştırdı.

Bununla da yetinmeyen Macron, Hollande'dan devraldığı OHAL ve KHK uygulamalarını olağan hale getirdi. Ve dahası, Fransız devletinde yapısal olan emperyalist ve sömürgeci ruhu gözle görülür biçimde canlandırdı. Kriz ve savaş bölgelerine dönük emperyalist saldırganlıkta başa güreşmeye başlandı. Her yere asker sevk edildi. Sömürgeler adeta yeniden keşfedildi. Ünlü Fransız diplomasisi yeniden inisiyatif aldı. Ünlü Elysee sarayı yeniden her türden kirli, karanlık ve kanlı ilişkilerin kotarıldığı, şaşaalı mizansenlerin sahnelendiği ve Trump'tan Erdoğan'a, Körfez'in çağdışı kral ve şeyhlerinden Lübnan'ın kukla başbakanı Hariri'ye kadar pek çok kirli şahsiyetin ağırlandığı bir mekana dönüştü.

EMMANUEL MACRON

SALDIRGANLIKTA SINIR TANIMİYOR

İçinde bulunduğumuz yılda bu kez de Fransa'da adeta dokunulmazlığı olan demiryolları ve havayollarına dönük acımasız bir özelleştirme saldırısı sahne aldı. Her zamanki gibi reform adı altında sahnelenen bu yeni saldırı dalgası, aynı zamanda sağlık, eğitim, ulaşım, elektrik ve gaz, hukuk ve adalet gibi toplumun her kesimini hedefe koyan genişlikte bir saldırı dalgasıdır. Ve tüm işçi ve emekçilerin geleceğini köklü biçimde karartan bir niteliğe sahiptir.

İlk saldırı dalgasına (çalışma yasası değişiklikleri) karşı olduğu gibi bu saldırı dalgasına da Fransa çapında ardı arkası kesilmeyen grevlerle, boykot ve blokajlarla ve her defasında daha da büyüyen siyasal kitle gösterileriyle karşılık verildi. Sınıf ve kitle hareketinde bu kez bir kararlılık var. Özellikle demiryolu işçileri çok inatçı grevlerle başı çekiyorlar. Ne var ki Fransız burjuvazisinin MADEF'te temsil edilen en iri kesimi ve onların Elysee Sa-

rayı'ndaki yeni yetme temsilcisi Macron da oldukça kararlı davranıyor.

Bu kez de sinsice yaz tatili ve sınıf ve kitle hareketinin durulması, bir biçimde çözülmesi beklendi. Fransa'nın yıllar sonra dünya kupasını kazanması bir başka imkan oldu. Kupa zaferini ilk kutlayan ve havalara zıplayıp şov yapan da Macron oldu. Macron bu kutlamaların sersemletici ortamını fırsata çevirip yeniden saldırı için gaza bastı.

Şimdi de anayasal kurumlar hedef tahtasına konulmak isteniyor. Köklü bir geleneğin ürünü ve ifadesi olan Fransız Anayasası baştan aşağı köklü bir tasfiyeyi bekliyor. Tarihteki en görkemli ve köklü bu devrimin burjuva anlamda var ettiği değerler, gelenekler ve semboller tehdit altında. Ve dahası, Macron'un yeni anayasa reformu dediği şey, yasama, yürütme ve yargı erklerini tek elde toplamayı, demek oluyor ki kuvvetler ayrılığını tedavülden kaldırmayı, parlamento devre dışı bırakmayı vb.ni, yani tüm yetkileri tek adamda toplamayı öngörmektedir. Ve zaten Macron, elbette ki temsilcisi olduğu büyük burjuvaziye hizmette kusur etmeyen "sermayenin demir yumruğu" bir tek adam olmak hırslı ile yanıp tutuşmaktadır. O, tümüyle totaliter bir yönetim hevesi içindedir. Sonuç olarak, Macron, engellenmezse eğer, Fransa'yı geriye, koyu bir karanlığa sürüklüyor.

FRANSIZ İŞÇİ VE EMEKÇİLERİ MACRON'A GEÇİT VERMEYECEKTİR

İstemekle başarmak arasında her zaman bir mesafe vardır. Emmanuel Macron başaramayacaktır. Zira Fransa hem köklü burjuva devrimi ve hem de devrimci sınıf mücadeleleri ve proleter devrimden süzülüp gelen köklü bir geleneği olan bir topraktır. Toplumun hafızasına az çok kazınmış bu köklü geleneği yıkmak öyle kolay değildir. Dahası Macron'un ciddi handikapları da var. Öncelikle Macron gelinen yerde artık yıpranan bir güçtür. Yükseliş durmuştur. Burjuvazinin bir kesiminin ve medyanın bir kesiminin desteğini kaybetmiş bulunuyor. Son dönemlerde, etrafındaki koruması şahsiyet örneği gibi, lümpen takımının videolara düşen skandallarının da tetiklemesi ile, iyiden iyiye eleştirilmeye başlanmıştır.

Öte yandan, Macron, her türlü hile ve rüşvete rağmen demiryolu işçilerinin grevlerini de kıramadı. Bilinen nedenlerle sınıf ve kitle hareketinde bir durulmanın varlığı bir gerçektir. Ancak kavga devam ediyor.

Fransa önümüzdeki dönem çok zorlu mücadelelere sahne olacaktır. Macron'un arkasında en büyük Fransız tekel-leri olsa ve hâlâ belli bir gücü bulursa da her şeye ve herkese rağmen "Devrimci Fransa" kazanacaktır.

Maduro hangi sularda kulaç atıyor?

E. Bahri

Venezuela'nın "sosyalist" Devlet Başkanı Nicolas Maduro, 'tek adam diktasına geçiş töreni'ne katılmak için Ankara'ya geldi. Gösteriş ve şatafatın simgesi olan sarayda düzenlenen seremonide yer alan Maduro, 20'ye yakın diktatör veya diktatör bozuntusuyla birlikte saf tuttu. Sosyalist olmak iddiası taşıyan bir lider için kuşkusuz ki pek hazin bir tablo...

Maduro'nun saray seremonisine katılması, T. Erdoğan iktidarıyla ilişkileri geliştirme çabasının tezahürlerinden biridir. İstanbul'da kapitalistlerin huzuruna da çıkan Maduro, işbirliğini geliştirme isteğini dile getirdi. Daha önce de birkaç defa Türkiye'ye gelen Maduro'nun tavırları, T. Erdoğan ve Türkiye kapitalizmiyle ilgili uçuk beklentiler içinde olduğuna işaret ediyor.

PRAGMATİZM Mİ, İDRAK SORUNU MU?

Maduro'nun bazı açıklamaları, dinci-faşist koalisyona olmadık nitelikler vehmettiğine işaret ediyor. Saray'daki seremoniyeye katılmak için yola çıkarken bir video yayınlayan Maduro, "Şu anda Türkiye'ye seyahat ediyorum. Bugün, Venezuela'nın dostu ve yeni çok kutuplu dünyanın lideri Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın törenine katılacağım" ifadelerini kullandı.

Besleme yandaş medyanın AKP kitlelerine hitap eden yayınlarında yer alan ifadeleri kullanan Maduro, gülünç duruma düştüğünün farkına varmış görünmüyor. T. Erdoğan'a "çok kutuplu dünyanın lideri" demek için ya gerçekliği idrak etmekten aciz olmak ya belli bir çıkar amacıyla saraya yaranmak kaygısıyla hareket etmek gerekiyor. Görüldüğü kadarıyla Maduro hem sarayın dikta rejimine şirin görünmek istiyor hem Türkiye'nin gerçekliğini kavramaktan uzaktır.

HAYDUTTAN KAÇARKEN TİRANIN SARAYINA SİĞİNMAK

ABD emperyalizminin Venezuela'daki Bolivarci iktidardan rahatsız olduğu malum. Askeri darbe dahil Venezuela'ya birçok küstahça müdahalede bulunan ABD işçilerin, emekçilerin, kent yoksullarının desteğine yaslanan Bolivarci yönetimi henüz yıkmaya muvaffak olamadı. Bununla birlikte Venezuela burjuvazisiyle



ortak çalışan ABD, ülkeyi ekonomik krize sürükleyerek Maduro yönetimini sıkıştır-maya devam ediyor.

Petrol fiyatlarında gerçekleşen dramatik düşüş, Maduro yönetimiyle onu destekleyen emekçilere ağır bir darbe indirdi. Kapitalist emperyalist sistemin kurallarına riayet eden Bolivarci yönetim ekonomik ve siyasi krizini aşamıyor. ABD kuşatmasını kırmaya çalışan Maduro, saray rejiminde umut keşfetmiş gibi hareket ediyor.

Geçen aylarda Türkiye ile barter (takas) usulü iş yapma anlaşması (henüz uygulanmayan petrol karşılığı konut anlaşması vb.) yapan Venezuela'nın, son anlaşma ile altınlarının Türkiye'de işlenmesine karar verdiği ortaya çıktı. Bu anlaşma Türkiye'ye, somutta T. Erdoğan'a duyulan güvenin işareti kabul ediliyor. Görünen o ki ABD tarafından sıkıştırılan Maduro, tek adam rejimi ve Türkiye kapitalizmiyle ilgili ham hayaller kuruyor. Bundan dolayı büyük hayduttan kaçarken tiranın sarayında sığınak arıyor.

HAM HAYALLER VE KAPİTALİZM GERÇEĞİ

Maduro'nun kapitalizmle öze dair bir sorunu yok. Ne üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete ne burjuvazinin artı-değer sömürüsüne itirazı var. Yine de bir burjuva sosyalisti olarak, Hugo Chavez döneminde emekçiler lehine alınan önlemleri sürdürmeye çalışıyor. Ancak ABD kısıp ve petrol gelirlerinde yaşanan büyük düşüş, Maduro yönetimini zorluyor.

Nitekim ekonomik krizin faturasını Venezuela'nın işçileri, emekçileri, yoksulları ödüyor. Buna rağmen Bolivarci hareketi desteklemeleri, muhalefet partilerinin vahşi kapitalizmin arsız temsilcileri olduklarını bilmelerinden kaynaklanıyor.

Sıkışan Maduro'nun çıkış yolları araması doğaldır elbet. Sorun bunu olmadık yerde aramasında düğümleniyor. Böyle bir arayış, Maduro'ya alay konusu olacak tutumlar aldırıyor: Bir diktatörde "dünya lideri" keşfetmesi, Türkiyeli kapitalistlerle işbirliği yaparak rahatlayabileceğini sanması, diktatörlerle saf tutup saygınlığını zedelemesi, dinci-faşist figürlerle pozlar verip bunları sosyal medya hesabından paylaşma hafifliği vb...

Bu kadar siyasi-manevi bedeli ödemeyi göze alan Maduro, bunun karşılığında derdine derman bulacak mı? Örneğin İstanbullu kapitalistlere, "İnsanlığın ortak rüyasını birlikte gerçekleştirebiliriz, yeni bir dünya kurabiliriz, iyi bir başlangıç için gelin dolara karşı sanal paramız Petro'yla iş yapalım" çağrısında bulunması nasıl bir karşılık bulacak?

Vurgulamak gerekiyor ki, Maduro'nun ABD'ye karşı direnirken Amerikancı bir rejimden medet umması, hüsrarla sonuçlanmaya mahkum bir beklentidir. Zira ne tek adam rejiminin ABD'ye karşı durmak gibi bir derdi var ne kapitalistlerle "insanlığın ortak rüyası" gerçekleştirilebilir. Elbette Türkiye ile bazı ticari anlaşmalara imza atabilir. Ancak bu kadarcık bir fayda için kirli-karanlık sularda kulaç atmak "sosyalist" iddialı bir liderin şanıdan olmasa gerek...

Yunanistan'da yangın

Atina'nın doğusundaki Mati kasabasında ormanlık alanda çıkan yangının yerleşim yerlerine sıçraması sonucunda hayatını kaybedenlerin sayısı 50'ye dayandı.

Yazlık evlerin, otel ve turistik tesislerin bulunduğu sahil kasabasında ormanlık alanda henüz belirlenemeyen bir nedenle yangın çıktı. Kısa sürede yerleşim yerlerine sıçrayan yangında hükümetten gece yapılan açıklamada 20 kişinin yaşamını yitirdiği ifade edildi. Daha sonra ise ölü sayısının 49'a çıktığı, 150'yi aşkın kişinin yaralandığı açıklandı. Yaralılardan durumu ağır olanlar bulunması, henüz ulaşılmayan çok sayıda kişi olması nedeniyle ölü sayısının artabileceği belirtildi.

Mati kasabası yakınındaki Nea Makri, Kokikino Limanaki ve Zumberi sahil köylerini de tehdit eden yangın nedeniyle çok sayıda kişi sahile koştu. Yangın nedeniyle evlerine döne-yip sahilde mahsur kalan yüzlerce kişi bulunduğu belirtildi. Mahsur kalanlar sahil güvenlik tarafından Rafina limanına nakledildi.

3 farklı cephede 15 alanda başlayan yangın henüz kontrol altına alınmazken, Kıbrıs ve İspanya'dan yangın söndürme çalışmalarına destek gönderildi. Yangın nedeniyle Atina ve çevresinde OHAL ilan edildi.

F-35 teslimatı geçici olarak durduruldu

ABD Kongresi'nin iki kanadı olan Senato ve Temsilciler Meclisi, 2019 yılında yapılacak 716 milyar dolarlık silahlanma harcamaları üzerine yasa tasarısı üzerinde anlaşırken, tasarıda Türkiye'ye F-35 uçağı teslimatının geçici olarak durdurulması da yer aldı.

Tasarının yasalaşmasından sonra 90 gün içerisinde ABD Savunma Bakanlığı'nın Kongre'ye Türkiye-ABD ilişkilerine, Türkiye'nin Rusya'dan S-400 sistemi almasının askeri ilişkilere etkisine dair rapor sunması gerektiği öğrenildi. Raporda F-35 uçaklarının Türkiye'ye verilmemesinin ABD sanayisi için doğuracağı sonuçların da ele alınmasının beklendiği ifade edildi.

ABD Savunma Bakanı Jim Mattis ise geçtiğimiz haftalarda Kongre'ye mektup yazarak F-35 teslimatının durdurulmamasını istemişti.

Berlin'de öğrenci-çalışanların grevi üzerine...

Toplum tarafından apolitik görülün ve zaman içerisinde yoz bir kültüre büyük adımlar atan bugünün Almanya üniversiteleri, toplumun bir gölgesidir. Bu anlamda Almanya üniversitelerinde direniş, dayanışma kültürü vb. pratikler nadiren görülmektedir. Fakat geçen aylarda Berlin'de sık sık gündem olan "Freie Universität"ün öğrenci-çalışanları aylarca süren grevleri ile dikkate değer bir direniş sergilediler. Üniversitede öğrenci-çalışan olan ve bu öğrenci grevinde emeği geçen Türkiyeli bir direnişçi ile yaptığımız röportajı sunuyoruz.

- Üniversiteli öğrenci-çalışanların 40 gün süren grevi sonra erdi. Almanya'nın en uzun süren öğrenci grevi olarak değerlendiriliyor bu grev. Grev süreci ile ilgili neler söyleyebilirsiniz?

Yunus: Almanya'daki son öğrenci işçi grevi 1982'de gerçekleşiyor. O zaman hükümet öğrencilerin haklarına bir saldırı düzenliyor ve öğrenci işçiler sınavlara yakın iki hafta boyunca süresiz greve çıkarıyorlar. Böylece üniversite yönetimlerini baskı altına alıyorlar ve üniversiteler öğrenci çalışanların taleplerinin altına imza atmak zorunda kalıyorlar.

Şimdiki kampanya iki buçuk yıl önce başlatıldı ve ana talep de ücret artışıydı. Öğrenci işçilerin ücreti 17 yıldır hiç arttırılmamıştı. Geçmiş yıllarda öğrenci işçiler aldıkları parayla kendi öğrenimlerini finanse edebiliyorlardı. Fakat şimdi artık kiralarını bile ödeyemiyorlar. Şu ana kadar öğrenci işçilerin ayrıcalıklı ve ekonomik durumlarının iyi olduğu sanılıyordu. Bu grev geçişi açığa vurdu. İşçi öğrencilerin yüzde yetmiş kötü koşullar altında çalışıyor. Bundan öte üniversitelerde iki ayrı toplu sözleşmeleri var. Biri bilimsel çalışanları ve bilimsel çalışmayanları kapsıyor, diğeri ise bizim, yani öğrenci çalışanların koşullarını belirliyor. Bu ayrışmadan dolayı ne zaman diğer işçiler greve çıksalar, tüm görevler biz öğrenci işçilere yüklenir. Bu yüzden diğer talebimiz de bu iki ayrı sözleşmenin ortadan kalkmasıydı. Böylece, greve çıktığında tüm üniversitenin greve çıkabilmesi mümkün olacaktır. Bununla birlikte öğrenci işçilerin ücretlerinin üniversitedeki diğer çalışanların ücret arttırımına bağlanmasını talep ediyoruz.

İlk başta grev öncesi farklı aksiyonlar



vardı, insanları ajite etmek ve üniversitede organizasyon yaratmak için. Bu şekilde bin yeni üye sendikalara kazandırıldı. İşte bir yıl önce bu toplu sözleşmeden çıkma kararı alındı. Sendika greve çıkılmasını pek de istemiyordu. Daha uzlaşmacı bir yoldan bitirmek istiyordu. Ama taban çoktan tartışmalarla radikalleşmişti ve bir baskıyla grevin başlanmasına dair karar alındı. Ocak'ta ilk başta bir ve üç gün arası greve çıkıldı. Bunu bu şekilde kimse beklemiyordu. 1500 öğrenci-çalışan bir anda sokağa çıktı. İlerleyen zamanda aynı anda üniversitelerle görüşmeler devam etti. Fakat işverenlerin yaptıkları teklifler giderek kötüleşti. Bunun arkasında bir moral bozma taktiği vardı.

Bizim için baştan beri önemli olan, işçi demokrasisinin ileri gitmesiydi. Tüm kararların sendika yönetimlerine ve toplu sözleşme komisyonuna bırakılmaması, her gün üniversitelerde grev buluşmaları yapmamız, tüm işçilerin davetli olduğu taban demokrasisi, bir şekilde grev üzerine veya stratejik tartışmalar yürütmemiz sürecin en önemli boyutuydu. Bu, grevin kime ait olduğu sorusunun ortaya atılması için yapıldı. Üniversitede bir kitle demokrasisi ortamını açmış oluyorsun. Bir anda 100 ve ya 150 kişi ile toplantılar oluyor. Bu şekilde gençler radikalleşti ve aktif olmaya başladılar. Başka bir önemli nokta da baştan beri değişik işçi mücadelelerinin (mesela hastane çalışanları veya metro çalışanları ile birlikte) bir arada yürütülmesi oldu. Yine örneğin

bizim ikinci grev haftamızda IG Metall'in de grevi vardı ve biz onları ziyaret ettik, güzel bir dayanışma gerçekleşti.

Grevin sonuna doğru grev toplantılarında büyük tartışmalar yapıldı. Bazı gruplar Berlin hükümeti ile uzlaşmayı istediler ve kapalı kapılar arkasında görüşmeler gerçekleşti. Grevin artık sonlandırılması için bize baskı uygulandı. Berlin eyalet hükümeti SPD, De Linke ve Yeşiller'den oluşuyor ve bu partiler Almanya'da sol olarak nitelendiriliyor. Bunun ardından o baskıyla oylama gerçekleşti.

- Yeni sözleşmeyi, öğrenci çalışanların yüzde 66,75'i kabul ettiler. Bu rakam büyük bir çoğunluğu ifade ediyor. Peki öğrenci çalışanların geriye kalan yüzde 34,25'i hangi nedenlerle bu iş sözleşmesiyle yetinmediler?

Yunus: Toplu Teklif Komisyonu "Biz bu teklifi öneriyoruz" dedikten sonra bu oylamalar başladı. Bu arada grevler oylama bitiminden bir hafta önceden sonlandırıldı. Dört hafta boyunca grev içerisindeydik. Sömestrin sonuna geliyoruz ve aslında mantıklı olan grevlerin oylama sonuna kadar devam etmesidir. Ki eğer teklif reddedilirse kaldığımız yerden aynı baskıyla devam edebilmek gerekiyor. Grevin önceden bitirilmesi öğrenci çalışanların tercihinde büyük bir etki yarattı, kabul etmeye yönlendirdi onları. Çünkü sözleşme daha imzalanmamışken öğrenci çalışanlar tekrar işlerine dönmek zorunda kaldılar. Bundan dolayı teklif üzerine fazla tartışamaz olduk, toplantılar az bir biçimde gerçekleşti.

Bunun sonucunda öğrenci çalışanların yüzde 60'ı teklifi kabul etti. Aynı zamanda oylama ile birlikte başka sorular da soruldu. Orada katılımcıların yüzde 75'i, "Eğer grevler devam ederse ben de varım" diye cevap verdi. Sadece yüzde 33'ü bu soruya olumsuz yanıt verdi. Fakat bu yüzde 75'in çoğunluğu grevlerin devam edebileceğine inanmıyor ve oylamada teklifi kabul ediyor.

Soruya, yani insanların neden hayır dediğine gelirsek... Biz grev toplantılarımızda kırmızı çizgiler belirlemiştik. Bunlardan bir tanesi de çalışma saati ücretinin 12,50 € altında olmamasıydı. Bu karar 450 öğrenci işçinin ortak demokratik kararıydı ama sonradan toplu sözleşme komisyonu kendi teklifini götürdü ve teklifi 12,30 € olarak belirledi. Sendika bürokrasisi ve toplu sözleşme komisyonu bu yolla tabanın kararını çiğnemiş oldu. Hayır diyenlerin ikinci bir nedeni de gelecek yıllar için ücretin periyodik artışına karşı bir önlem alınmış olmasıydı. Şu an kabul edilen teklifte şöyle bir hak verildi: Eğer ki Berlin hükümeti tarafından üniversitelere yeterince para gelmezse o zaman üniversiteler periyodik ücret arttırmayı yapmayabilirler. Maalesef toplu sözleşme içerisinde böyle bir özel hükme sahip oldular. Berlin hükümetinden para gelmemesi çok muhtemel bir şey. Yani yine ücret arttırımı 17 yıl boyunca olmayabilir ve o zaman da şimdiki öğrenci çalışanlar üniversiteden çıkmış olacaklar. Oylamada hayır diyenlerin nedenleri özetle bunlardı.

- Sınavların yakın olması toplu iş sözleşmesinin kabul edilmesini kolaylaştırıyor mu?

Yunus: Sınav dönemi iki şekilde etki yarattı. Öncelikle baskı yükseldi, sınavların yapılamaması gibi söylemler ortaya çıktı. Bir yandan öğrenci işçilerin kendi sınavlarına hazırlanmaları gerekiyor, diğer yandan da öbür öğrencilere karşı sorumlulukları var. Ama genel olarak öğrenci işçiler greve devam ederlerdi. Bunu anketler de gösterdi.

- Yeni toplu iş sözleşmesi neler içeriyor? Ayrıca patronun "işten çıkarma hakkı" bu iş sözleşmesi ile yeni bir anlam kazanıyor. Bu faktörler imza atmadan önce tartışma konusu oldu mu?

Yunus: Yeni iş sözleşmesinde yüzde 18 (saatlik ücretin 11 €'dan 12,30 €'ya yükseltilmesi) gibi bir ücret arttırımı var. Bu, ilk talebimizden geride bir durum. Biz 14 € talep etmiştik ama yine de öğrenci işçiler için bir kazanım oldu. Bu da tamamen dört haftalık grevlerin sonucudur. Onun dışında yeni toplu iş sözleşmesi daha fazla tatil ve hastalık izni durumunda ücretin sekiz haftaya kadar ödenmesi gibi maddeler içeriyor. Ayrıca 2023'ten itibaren ücretimiz diğer üniversite çalışanlarının ücretleriyle ilişkilendirilecek. Bu bağlantı ile aynı zamanda birlikte greve çıkma hakkı doğuyor. Bu ne demek oluyor? Yani üniversite çalışanları eğer iki yıl sonra, yani bu toplu sözleşmeler yeniden hazırlandığında greve çıkarılsa onlarla birlikte öğrenci çalışanlar da greve çıkabilirler. Bu şekilde üniversite çalışanlarının bölünmesi engellenir. Eksik nokta şu ki ücret arttırımı 2023'e kadar az bir biçimde gerçekleşecektir; 1,4 veya 1,5 gibi arttırmalar var.

- Grev sürecinde öğrenci çalışanlar da ne gibi değişimler gözlemledin? Süreç içerisinde bir politikleşme mayalandı mı?

Yunus: Büyük çapta bir politikleşme yaşandı. Biz uzun zamandır üniversitelerde politika yapıyoruz. Bizim hedefimiz üniversite öğrencilerinin işçi mücadelelerine dayanışmada bulunmalarıydı veya işçilerle üniversitede etkinlikler yapabilmektir. Grev esnasında öğrenciler şunu fark ettiler: "Benim maddi çıkarlarım işçi sınıfın mücadelelerinden geçiyor, çünkü biz de çalışan öğrencileriz ve üniversite bittikten sonra da işçi olacağız. Bundan dolayı bu mücadeleyi birlikte yürütmekte bizim ortak çıkarımız var..." En büyük politikleşme kesinlikle bu bakış açısını kazanmak alanında oldu.

Diğer taraftan da şöyle bir olay var. Bildiğiniz gibi Almanya'da sağ parti AfD'nin yükselişi veya kürtaj hakkını kısıtlayan yasalara karşı bir mücadele var ve bizim bu konuları öğrenci işçilerin mücadeleleriyle birleştirmemiz gerekiyor.

Bu anlayışla hareket ettiğimizden mesela öğrenci işçiler hastane çalışanları ile birlikte AfD'ye karşı bir eylemde yer aldı. Biz bu şekilde işçiler olarak toplumsal sorunlara, örneğin ırkçılık veya seksizm vb. gibi saldırılara karşı grevlerimizle bir cevap vermiş oluyoruz. AfD'ye karşı mücadelenin sadece parlamento içinden veya sadece sokağa çıkmakla olmayacağını düşünüyorum. İşçi sınıfın örgütlü olduğu yerlerde AfD'nin politikasına karşı grevlerin organize edilmesi gerekiyor. Aynı şekilde kadın hakları için işçi sınıfının kadın-erkek birlikte yine grevlerle mücadele vermesi gerekiyor. O açıdan da bir politikleşme oldu.

- Grevlerle dayanışmada olanlar var mıydı? Tersinden, greve karşı saldırılar oldu mu?

Yunus: Vivantes Hastanesi çalışanlarının çok büyük dayanışması oldu. Berlin Botanik Bahçesi'nin çalışanları önemli bir şekilde, mesela tecrübeleri ile destek oldular grevlere. Saldırıları ise en çok üniversite yönetimlerinden geldi. Berlin FU Üniversitesi mesela grevden önce grevcileri yıldırıma çalıştı, onları işten atmakla tehdit etti. Sosyal medya yoluyla biz hemen buna tepki verdik. Aynı zamanda yönetim bazılarını bireysel görüşmelere çağırdı ve yasa dışı hareketlerde bulduklarını söyledi. Amaç, moral bozukluğu yaratmaktır. Genel Öğrenci Komiteleri (ASTA) Almanya'da öğrenci parlamentolarının hükümeti gibi bir şey. Bu kurumun olağanüstü finans kaynakları olduğu halde bize ilk başta çok az destekte bulundular. Daha doğrusu ilkin görmezlikten geldiler ama olaylar gelişince bizi desteklemek zorunda kaldılar. Lojistik bir şekilde desteklediler ama aktif bir şekilde grevde yer almadılar. Bunların bu tavrı gelecek üniversite seçimlerinde etki yaratacaktır. Diğer yandan sendika bürokrasisi ve taban ile olan çıkar farklılığı vardı. İşçi ve emekçileri satmakta sarı sendikaların da ötesine geçebilen sendikalar var Almanya'da. Bunun sonucunda da hep grevler bir ihanetle sonuçlanır.

- Bizimle son olarak ne paylaşmak istersin?

Yunus: Almanya'daki üniversitelerde çok büyük bir apolitizasyon durumu var ama bu durumda bile çok önemli işçi mücadeleleri yaşanıyor. Önemli olan, kendimizi objektif faktörler nedeniyle demoralize etmemek ve işçi sınıfı mücadelelerinin içine girerek farklılık yaratmaktır. Daha doğrusu Almanya'da işçi sınıfının içinde devrimci ve anti-bürokratik fraksiyonlar oluşturmaktır. İşçi öğrencilerle de buna yönelik adımlarımızı attığımızı düşünüyorum.

KIZIL BAYRAK / ALMANYA

Almanya'da devrimci gençlik faaliyetleri



Revolutionärer Jugendbund (Avrupa DGB) bir süredir Yeni Polis Yasası'na karşı faaliyetlerini sürdürüyor. RJ geçtiğimiz hafta Almanya'nın Wuppertal kentinde açtığı stand ile faaliyetlerine devam etti. İlginin yoğun olduğu standda dağıtılan bildiriler geri çevrilmezken çok sayıda kişi standı gelerek soru sordular ve desteklerini ifade ettiler.

Özellikle genç kuşak yasaya çok ilgilirdi. Bu konuda az çok bilgileri de vardı. En önemlisi de yasaya öfkeliydiler, tepki verdiler. Stand çalışmasını olumlu bulduklarını ve desteklediklerini bildirdiler.

Megafonla yapılan konuşmalarla da yasanın teşhir edildiği faaliyet 4 saat sürerken polis yasanın NRW'de kabul görmediği gözlemlendi.

DGB, EMEKÇİLERİ VE GENÇLİĞİ ENGELS YÜRÜYÜŞÜNE ÇAĞIRIYOR

RJ'nin bu haftaki çalışmasının konusu ise 4 Ağustos'ta yapılacak olan Engels yürüyüşü idi. Bu amaçla 21 Temmuz'da Wuppertal'ın Barmen semtinde (Friedrich Engels'in doğduğu yer) stand açıldı. Proletaryanın büyük öğretmenlerinden biri olan Engels'in bilimsel dehasını, hâlâ

proletaryaya yol gösterici niteliğini kaybetmeyen bilimsel düşüncesini ve bununla tutarlı devrimci pratiğini anlatan yoğun bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Faaliyet boyunca çevredekilerle F. Engels ve yürüyüşün önemi konuşuldu, yürüyüşe katılım çağrısı yapıldı.

Stand yine oldukça zengindi. F. Engels yürüyüşü ve Yeni Polis Yasası'na dair olanların yanı sıra, militarizmden savaşa, ırkçı-faşist saldırganlıktan işsizlik ve yoksulluğa kadar hemen her konuya dair materyaller vardı. Politik olan insanlar özel biçimde merak ettikleri materyalleri bizzat kendileri aldılar. Güncelliğini kaybetmeyen ve daha uzun süre de kaybetmeyecek olan Yeni Polis Yasası'na dair materyallere ilgi yine fazla idi. Bu o denli dikkat çekmiş olacak ki, bir ara polis standı gelip müdahalede bulundu, hatta izin vermeyeceğini dile getirdi. Karşı argümanlar ve tutarlı duruş üzerine gerilediler, çalışma devam etti.

Yağmur nedeniyle sona erdirilen çalışmaya, bildirilerin Wuppertal'ın çeşitli semtlerinde blok apartmanların posta kutularına dağıtımı ile devam edildi.

KIZIL BAYRAK / WUPPERTAL

Yaşamı, uğruna ölecek kadar çok sevenlere...

Tarihin tekerleğini çeviren güç, ezen ve ezilen sınıfların savaşıdır. Bir tarafta yaşamı üretenler, diğer tarafta asalakça gelişimin önünde engel olanlar... Prometheus tanrılara karşı gelip ateşi insanlara ulaştırdığından beri adına tarih denen savaş meydanında bu iki sınıfın öncüleri sürekli karşı karşıya geldiler: köleci Roma devletine kafa tutan Sparta-küs'ten Almanya'da asi köylülerin önderi Thomas Münzer'e; yarin yanağından gayrı her şeyin paylaşıldığı bir dünya düşleyen Şeyh Bedreddinlerden Komün türkülerini söyleyen Fransız savaşçılara kadar ezilenlerin öncüleri her daim direnmiş ve bedel ödemekten çekinmemişlerdir.

Daha ilk kuruluş yıllarından itibaren eline komünistlerin kanı bulanmış, harcı ezilen halkların kanıyla karılmış bir devlet egemendir Türkiye'de. Türkiye bir yanıla yoksulluklar ve katliamlar coğrafyasıyken diğer yanıla da tüm bunlara karşı alınımıza ağartacak bir direniş geleneğine sahiptir. Direniş sadece dağda, sokakta, fabrikada değil, zindanlarda da can bedeli büyütülmüştür. Özlemini duydukları dünyayı düşmanın zindanlarında dahi ören devrimci tutsaklar koşulları birer komüne dönüştürmüşlerdi. Kitle mücadelesinin büyüdüğü, devrimci akımların boy verip güçlendiği 70'li yıllarda hapishaneler birer okul olmuştu adeta. Yaşanan devrimci yükselişten korkan sermaye devleti 12 Mart 1971 Darbesi ile sokakların yanısıra hapishaneleri de hedef almış, bu darbeye tüm tutsakların asker sayılacağı kararlaştırılmış; tutsaklara askeri nizam, sayım görevlilerine tek mil verme, tek tip kıyafet gibi uygulamalar dayatılmıştı.

12 Eylül 1980 sonrasında ise bu saldırı sürecinin devamı olarak hapishaneler değiştirilmeye başlandı. İlk olarak koşulların 16-20 kişi ile sınırlandırıldığı E tipleri, ardından koşulların 4-6 kişilik hücrelere bölündüğü H tipleri açıldı. Hapishanelerin tabutluklara dönüştürülmesi, tutsaklara yönelik askeri uygulama dayatmaları, onur kırıcı davranışlar, tutsağın iradesini yok sayma, kimliksizleştirme saldırılarına karşı direniş daha '80'lerin ilk yıllarında başlamıştı. Diyarbakır Hapishanesi'ndeki tutsaklar sayımlarda tek sıraya geçme, saç ve bıyıklarının kesilmesi, yemek duası zorunluluğu vb. uygulamalara karşı 2 Ocak 1981'de toplu



açlık grevine başladılar. Yine Diyarbakır Hapishanesi'nde, aynı yılın 4 Mart'ında Kemal Pir ve Hayri Durmuş önderliğinde bir grup tutsak ölüm orucuna girdi. Direnişin 43. gününde devlet bu uygulamalardan vazgeçti, direniş kazandı.

'82 senesinin Newroz'unda Mazlum Doğan hapishane koşullarına karşı bedenini ateşe verdi. Ancak geçen yıllarda ödenen bedellere rağmen ne hapishanelere dönük saldırılar son buldu, ne de karşısında yükselen direniş. 1984 yılında tek tip kıyafet saldırısına karşı Metris Hapishanesi'nde devrimci tutsaklar ölüm orucuna yattılar. Onların sözleriyle: "Direnmek, haksızlığa karşı haklılığın, keyfiliğe karşı meşruluğun, insanlık dışı her türlü uygulamaya karşı insanlığın kavgasıydı..."

'90'lı yıllara gelindiğinde ülkede koyu bir devlet terörü hüküm sürüyordu. Kirli savaş, faili meçhuller, gözaltında kayıplar, köy yakmalar-boşaltmalar ile karakterize olan bu dönemde hapishaneler de devletin öncelikli hedefiydi. 1981-95 yılları arasında devletin zindanlara dönük saldırılarında yaşamını yitiren tutsak sayısı 50'den fazlaydı. Ocak 1995'te, Milli Güvenlik Kurulu toplantısında "cezaevlerinin tutukluların eğitim kampı olmaktan çıkarılması"ni kararlaştıran devlet, zindanlara yönelik saldırılarına hız verdi. 18 Eylül 1995'te, Buca Hapishanesi'nde tutuklu ve hükümlüler, yaşam koşullarında iyileştirme talep ederek sayım vermeye başladılar. Eylemin 4. gününde özel hareket timi, asker ve gardiyanların operasyonu ile koşullara sis, göz yaşartıcı ve bayıltıcı bombalarla saldırarak giren devlet Yusuf Bağ, Turan Kılıç ve Uğur Sariaslan isimli 3 tutsağı katletti, 47 tutsak yaralandı. Buca Katliamı'ndan 3 ay sonra

Ümraniye Hapishanesi'nde bulunan siyasi tutuklular, görüş haklarının engellenmesini protesto etmeye başladı. Bunun üzerine 13 Aralık 1995 günü, polis ve jandarmanın düzenlediği operasyonda 4'ü ağır, 70'den fazla tutsak yaralandı. 4 Ocak '96'da koşullara yapılan asker baskınında da 4 tutsak katledildi, 40 tutsak yaralandı.

Tutsaklara yönelik azgınca saldırılar sürerken, o dönem Adalet Bakanı olan kontrgerilla şefi Mehmet Ağar, "Cezaevlerini hizaya getireceğiz" diyordu. 6 Mayıs 1996'da yayımlanan Mayıs Genelgesi ile F Tipi hapishanelerin temeli atılarak, hücre tipi olarak düzenlenen Eskişehir Hapishanesi açıldı ve Marmara Bölgesi'ndeki tutuklu ve hükümlülerin buraya sevk edilmesi kararlaştırıldı. Buna karşın Sağmalcılar, Ümraniye, Bursa, Aydın, Buca, Malatya, Diyarbakır ve diğer birçok hapishanede 1.500 tutsak açlık grevine başladı. 20 Mayıs tarihinde EKİM, DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TİKB, TKP/ML, TKEP-L, HKG, Direniş Hareketi yayımladıkları bir bildiriyle tabutluk genelgesinin iptal edilmesi, tabutlukların kapatılması, tutsak yakınlarına yönelik saldırıların durdurulması ve tutsakların tedavi ve duruşmalara çıkmalarının önündeki engellerin kaldırılması talepleriyle süresiz açlık grevine başladıklarını duyurdular.

Süresiz açlık grevi (SAG) 45. gününde ölüm orucuna çevrilirken -TİKB, SAG olarak devam ettiriyordu direniş- sermaye devletinin sözcüleri de büyük bir kin ve ahlaksızlık içinde direnişe saldırıyorlardı. Zindanlarda direniş devam ederken ANAP-DYP hükümeti düştü, Refah-Yol hükümeti kuruldu. Sivas Katliamı sanıklarının avukatı ve Refah-Yol hükümetinin Adalet Bakanı Şevket Kazan. "Bunlar

daha önce kantinden yiyecek alıp stok yapmışlar, gizli gizli yiyorlar" diyecek kadar alçaklaştı. Refah-Yol hükümeti direnişi kırmak adına tutsaklara kısmi haklar tanıyan yeni bir genelge yayımladı. Ancak direnişçiler devletin bu ayak oyununa geçit vermeyerek eylemlerini devam ettirdiler. Direniş şehitlerle büyüyor, devlet her geçen gün acze düşüyordu direnenler karşısında. 69. gün sermaye devleti Sağmalcılar Hapishanesi'ne bir heyet gönderdi. Görüşmeler saat 14.00'ten gece 23.00'e kadar sürdü. Sermaye devleti yenilmişti, 27 Temmuz'da direnişçilerin talepleri kabul edildi.

BÜYÜK DİRENİŞİN KIZIL KARANFİLLERİ...

Ölümüne direnişte, ilkin TKP(ML) tutsağı Aygün Uğur'u güneşe uğurladık. Direnişin ilk şehidiyle dışarıdaki tepki büyüdü, eylemler yaygınlaştı. 23 Temmuz'da DHKP-C dava tutsağı Altan Berdan Kerimgiller şehit düştü. Direnişin 66. günü olan 24 Temmuz'da Sağmalcılar Cezaevi'nde DHKP-C dava tutsağı **İlginç Özkeskin** direnişin üçüncü şehidi olarak devrim tarihine yazdırdı adını. Direnişin 67. günü olan 25 Temmuz'da üç devrimci tutsak birden ölümsüzleşti. MLKP'den Hüseyin Demircioğlu, TKP(ML)'den Ali Ayata ve DHKP-C'den Müjdat Yanat şehit düştüler.

Ölüm Orucu'nun 68. gününde DHKP-C dava tutsağı Ayçe İdil Erkmen, dünyanın ilk kadın ölüm orucu şehidi olmuştu. TİKB dava tutsağı Tahsin Yılmaz'ı da SAG'ın 68. gününde ölümsüzlüğe uğurladık. Bir gün sonra ise bu kez DHKP-C dava tutsağı Yemilha Kaya şehit düştü. TİKB tutsağı Hicabi **Küçük** ve Osman Akgün yine aynı gün şehit düştüler.

69. günde devlet ile direnişçiler adına Sağmalcılar Hapishanesi'nde görüşmelerin sona erdiği sıralarda TKP(ML) dava tutsağı Hayati Can '96 Ölüm Orucu Direniş'i'nin son ölümsüzleşeni oldu.

1996 Zindan Direniş devrimci iradenin, inanca bağlılığın, tereddütsüz adanmışlığın sembolü olarak ezilenlerin direniş tarihinde yerini aldı. 22. yılında bu büyük direnişin ve direnişçilerin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Y. LEYLA

Sınıf mücadelesinin minyatür hali Mata!

Mata'da patron tarafını görüyoruz.

Mata'da kendi çıkarlarını düşünen ve işçileri satan sendika ağalarını görüyoruz.

Mata'da sınıf mücadelesi yapıyor gözükürken, sınıfın içinde olduğunu iddia eden ancak sınıfla birlikte hareket etmeyen, kendini işçilerden soyutlayan öncü işçi grubunu görüyoruz.

Öncüler yer yer sendika bürokrasisinin ve patronun inisiyatifi dışında, fabrikada yaşanan sorunlara dair radikal çıkışlar yaptılar. İnisiyatifi elinde tutan öncüler fabrikada yaşanan sorunlara karşı eylemlilik ortaya koyuyorlardı. Bu nedenle sendika bürokratları onları afaroz etti. Çünkü saltanatlarının sarsılmasını istemiyorlardı. Fakat öncüler, aldıkları yanlış tutumlar buraya getirdi. Sağlıklı tohum ekip ve bunun gereğini yapmadıkları için hasatı toplayamadılar ve saman alevi gibi dağıldılar.

Burada yaşananlar Türkiye'deki sınıf mücadelesini tıkayan sorunların en somut hali. Fabrikada yaşanan sorunları işçilerle birlikte karar alarak değil de, tek tek ikna etmek yoluyla halletmek mücadeleyi içeriden çökertir.

Olması gereken, boynumuza geçirildikleri halkaya karşı koyuştu. Fakat bura-



da bireysel çıkarlar ön planda olduğu için mücadele sekete uğradı. Her şeyin temelini oluşturabilirsin. En sağlam temel demir iradeyi güçlendirerek olur. Ama burada eksik demir irade vardı ve suni kaldı. Temeli sağlam atamayınca yıkıldı. En yalın haliyle, öncüler tabana dayalı iç örgütlülüğü güçlü bir çalışma ortaya koymaları gerekiyordu. İşçilerin bilinç düzeyini güçlendirmek için çalışma yapmaları gerekiyordu. Bu nedenle temelde bir bilince sahip olmayan Mata işçileri var olan gücün yanında yer alıp kendilerini güvence altında gördüler.

Zamanında işçilere olması gereken mücadele anlatılmış olsa idi, bu yaşananlara dair Mata işçisi en doğal şekilde

iradesini ortaya koyar, olması gereken direnişi gösterirdi. En başta komite gücünü sınıftan alır. Ama şu anda Mata işçileri Mata'da değişen dengeye ayak uydurarak öncülerini yalnız bıraktı.

Mata'dan çıkarılması gereken sonuç ise sendikanın biz olduğunu kavramamız gerektiğidir. Karar mekanizmasının biz işçiler olduğunu ve gerçek gücün işçi iradesi olduğunu görmek gerekiyor. Bundan yola çıkarak diğer fabrikalara da örnek olup ortak eylem süreci işletmek gerekiyor. İşleyiş yukardan aşağı değil aşağıdan yukarı olmalı. İstek ve talepler işçilerden çıkar, çözüm yine işçilerin dayanışması ile olur. Bunun için gerçek bilincin sağlanması gerekiyor.

TUZLA'DAN BİRLEŞİK METAL-İŞ ÜYESİ BİR İŞÇİ

Umut emekle doğar

Az evvel mağaraya insanın geçebileceği kadar geniş olmayan delikten ışık giriyordu. Birileri o küçük deliği genişletir diye beklediler, beklediler, beklediler. Onlar beklerken delik daha küçüldü. En sonu neden olduğunu anlamadıkları bir göçük oldu ve delik tümüyle kapandı. Mağara zifiri karanlık olmuştu artık.

Karanlık neyse de, mağaranın içindeki hava da sınırlanmıştı şimdi. Delik kapandığında panikle ikisi de önceki beklentilerine biraz daha aktivite katarak "imdat" diye bağırıp çağırdığından mağaradaki hava biraz daha hızlı tükenmişti. Havayı tüketmemek için değil, ama yoruldukları için sustular.

Kendilerini kurtarmaya gelecek yardım konusunda da umutları kalmadı. İkisinin tek yaşam belirtisi umutsuzca alınan nefesleriydi.

"Hüseyin abi olsa mutlaka bir çıkış yolu bulurdu."

"Evet bulurdu." Karanlıkta boğulma umutsuzluğuyla kısa bir diyalog kurdular.

Hüseyin abi ikisinin de tanıdığı biriydi. Neredeyse "yaratıcı" diyorlardı Hüseyin abiye. Çünkü en umutsuz ortamda bile Hüseyin abi "Her şey güzel olacak" derdi. Böyle deyip beklemezdi. O an eldeki imkanlarla çözüm bulup, sorunu çözmeye çalışırdı. Çoğu zaman çözerdi de...

"Asolan çözüm için emek harcamak" derdi Hüseyin abi. "Çözüm için birilerinden bir şey beklemeye, birilerinden çözüm gelmeyince umutsuzluğa düşmeye lanet olsun. Çözüm için kendin emek harcadığında zaten her şey güzel oluyor. Emek harcadıkça umut büyüyor. Büyüyen umutsa sonrasında harcanacak emeğin enerjisi oluyor. Umut emekle doğar, aynı zamanda umut emeği güçlendirir" derdi Hüseyin abi.

Şimdiki umutsuzlukları karanlıkta boğulma umutsuzluğuyla, ölüm umutsuz-

luğuyla.

"Emek harcamadan ölümü beklemeliyiz" dedi biri. Hemen elleriyle demin kapanan deliği eşelemeye başladı. Delik hemen açılmadı tabi. Kayalarla tıkanmıştı, öyle kolay açılacak gibi görünmüyordu.

"Dur ne yapıyorsun" dedi diğeri, arkadaşının ellerini tutarak "Ya eşelemeye çalışırken mağarayı komple üzerimize çökertirsen" diye sordu.

"Bu ihtimal yok değil, var. O zaman hemen ölürüz. Ama bu sadece bir ihtimal. Bu ihtimali göze almazsak hemen değil, saatler sonra karanlıkta boğulup öleceğiz. Ki bu ihtimal değil, kesin" dedi ve elini silkeleyip kazmaya devam etti.

Diğeri birkaç saniye durdu ve sonra o da kazmaya başladı. Delik henüz açılmadı ama ikisinin de yüzü umutla aydınlandı.

H. ORTAĞI

Mata'da yaşananlar derslerle dolu!

Geçtiğimiz günlerde Mata'da 29 işçi işten atıldı. Yaşananlara dair birkaç şey ifade etmek istiyorum. Mata'da inisiyatif patronun veya sendika yönetiminin elinde değil temsilcilere aitti. Aslında olması gereken de buydu. Gördüğüm kadarıyla bu inisiyatiften rahatsız olan sendika bürokratları patronla işbirliğine girerek önde olan bu arkadaşların işten atılmasına sebep oldular.

Mata fabrikasında çalışan, kendilerini solda ifade eden işçi arkadaşlarla yaptığım sohbetlerde atılan işçileri suçlar ifadeler kullanıyorlar. Mata'da yaşananların atılan işçilerin yanlış davranışları sonucu olduğunu söylüyorlar. Mata işçileri olarak bu tür ifadeleri kullanmaktan geri durmak lazım. Fabrikada olumlu bir gelişme olsa toplamın işi olur ancak bir hata olduğunda kurban aranır. Atılan temsilci ve işçi arkadaşların niyeti fabrikadaki var olan sorunları çözmek ve çelişkilerin üzerine gitmekti. Bu nedenle onurlarına sahip çıkan 10 işçi arkadaş da gönüllü olarak işten ayrıldı.

Fakat temsilcilerin politik hataları ve işçilerden kendilerini soyutlamaları patronun elini güçlendirdi ve ilk fırsatta hamle yapmasına neden oldu. Eğer Mata'da bölümlere dayalı komiteler olsaydı, bir eğitim süreci geçirilseydi daha başka bir sonuç yaşanabilirdi. Biz meyhane kabadayısı değiliz, radikal söylemlerden ziyade somut örgütlülükler yaratmak gerekir. Patronun sınıf kurnazlıkları tahmin edilemedi. Sendika bürokratlarının tutumu belliydi. Oradaki inisiyatifi kırmaktı. Bu nedenle temsilcilerin taban iradesine dayanmaları gerekiyordu. Eğitim seminerlerini, bölüm toplantılarını hızlandırmaları gerekiyordu. Fakat kendilerini bir rüyanın içinde gören öncüler, hangi koşul olursa olsun işçilerin peşlerinden geleceğini düşünüyorlardı. Çünkü fabrikayı örgütlenme sürecinde kazandıkları bir prestij vardı. Bunun her zaman süreceğini düşünüyorlardı.

Dikenleri temizlediğini düşünen Mata patronu 29 işçiyi attı yerine 100 işçi aldı. Mata patronu her gün karını arttırmaya devam ediyor.

Mata işçilerinin bu yaşananlardan dersler çıkarması ve iç örgütlülüklerini yaratması gerekiyor. Yenilgiler derslerle doludur.

TUZLA'DAN SINIF BİLİNÇLİ BİR İŞÇİ

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

İşten atmalar yasaklansın!

**Herkes iş, tüm çalışanlara
iş güvencesi**

**İnsanca yaşamaya yeten,
vergiden muaf asgari ücret!**

Taşeron köleliğine son!

**7 saatlik işgünü,
35 saatlik çalışma haftası**

**Parasız eğitim,
parasız sağlık!**

**Krizin Bedelini Sermaye Ödesin!
İşten Atılmalar Yasaklansın!**

**DISK - KESK - TTB - TMMOB - TÜRK-İŞ SÖZLER PLATFORMU
HERKESE SAĞLIK GÜVENLİ**